

Άνθρωποι II

της Κατερίνας Λουκίδου

2020 Αθήνα
Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Κατερίνα Λουκίδου γεννήθηκε το 1976 στη Γερμανία και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Νομική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και είναι διδάκτορας πολιτικής επιστήμης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το μονόπρακτό της Ίτσι Ίτσι come back παρουσιάστηκε στο κοινό το 2008 στο θέατρο Αργώ. Το 2016 το έργο της Στον αγαπημένο μας συνάδελφο και φίλο ανέβηκε στην Αθηναϊκή Σκηνή και στο θέατρο Απόλλων της Σύρου και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Vaxkikon. Το 2019 δημιούργησε την ιστοσελίδα loukidou.gr, στην οποία διαθέτει ελεύθερα προς ανάγνωση όλα της τα έργα. Είναι συνιδρύτρια του playGRound, μιας σελίδας με ελεύθερα θεατρικά έργα. Από το 2005 ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Email: loukikat@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΙΙ* της Κατερίνας Λουκίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Ελ(ένη)
X,
Τίν(ος)
Νίκ(ος)
Βικ(τορ)

Περίληψη

Στο κοντινό μέλλον, η Ελ διοργανώνει ένα δείπνο με τους αγαπημένους της φίλους από το σχολείο για να γιορτάσει τα 33^α γενέθλιά της. Μόνο που η παρέα σύντομα διαπιστώνει ότι το δείπνο είναι ένα προγραμματισμένο τεστ από το σύστημα, και ότι θα πρέπει να αποφασίσουν μεταξύ τους ποιος ή ποιοι δεν είναι Άνθρωποι, αλλά Άνθρωποι II.

Στις μνήμες, φορτωμένες ή όχι, που γίνονται αληθινές

Φάση 1

Στο σαλόνι μίας σουίτας ξενοδοχείου. Η Ελ και ο Τιν βρίσκονται εκεί και συζητούν, δείχνοντας να περνάνε καλά. Ο Χ είναι μπάτλερ και σερβίρει φαγητά σε ένα τραπέζι. Ακούγεται χαλαρή μουσική. Η Ελ του δείχνει στον Τιν την βεράντα, προσπαθεί να τον κάνει να βγει στο μπαλκόνι.

Τιν: Όχι μην το συζητάς. Δεν βγαίνω έξω.

Ελ: Αυτό πρώτη φορά το ακούω για σένα. Πώς γίνεται και μου κράτησες κρυφό τόσα χρόνια ότι έχεις υψοφοβία;

Τιν: Δεν είναι ακριβώς υψοφοβία. Αν βρεθώ στην άκρη του μπαλκονιού με έναν μαγικό τρόπο δεν θα φοβάμαι. Όμως δεν μπορώ να κάνω ούτε ένα βήμα προς τα εκεί.

Ελ: Κλείσε τα μάτια σου και θα σε οδηγήσω εγώ.

Τιν: Και πάλι δεν μπορώ. Αισθάνομαι ότι είναι μάταιο να προχωρήσω.

Ελ: Γιατί;

Τιν: Δεν έχει νόημα γιατί δεν υπάρχει κάτι μετά από αυτό.

Ελ: Υπάρχει η θέα.

Τιν: Και μετά τίποτα.

Ελ: Η θέα είναι κάτι.

Τιν: Αυτό το λες εσύ. Άντε, πού είναι τα παιδιά;

Ο Χ κοιτάει ένα τάμπλετ.

Χ: Ο επόμενος καλεσμένος θα φτάσει σε ένα με δύο λεπτά.

Ελ: Πώς το ξέρετε αυτό;

X: Γεωεντοπισμός. Έχετε όλοι εγγραφεί ηλεκτρονικά στο event, έτσι δεν είναι;

Τιν: Δεν συναινέσαμε να μας παρακολουθείτε.

Ελ: Και αν σταματήσει για να πάρει ένα τηλέφωνο;

X: Προσπάθησα να δώσω μια απάντηση. Σαμπάνια; *(Τους δίνει να πιουν.)*

Ελ: Ας ελπίσουμε ότι ο επόμενος θα τολμάει να βγει στο μπαλκόνι.

X: Πάω να ετοιμάσω το τραπέζι. *(Πηγαίνει μέσα.)*

Τιν: *(δείχνοντας τον X)* Είναι και αυτός στο πακέτο;

Ελ: Τραπέζι για τέσσερις με μπάτλερ. Αυτό ήταν το έπαθλο.

Τιν: Είσαι τυχερή μάλλον.

Ελ: Δεν έχεις πολύ διάθεση, ε; Ούτε εγώ.

Τιν: Γιατί το λες αυτό;

Χτυπάει το κουδούνι. Ο X πάει να ανοίξει. Μπαίνουν μέσα ο Νι και η Βικ.

Νι: Χρόνια πολλά love!

Βικ: Να ζήσουμε να σε γιορτάζουμε!

Αγκαλιάζονται και φιλιούνται.

Ελ: Πόσο καιρό έχω να σας δω;

Νι: Χάρηκα τόσο πολύ με την πρόσκλησή σου!

Ελ: Πότε ήρθατε;

Βικ: Συναντήθηκα με τον Νι και πήραμε την ίδια πτήση!

Νι: Τι επισημότητες είναι αυτές;

Βικ: Σουίτα στον έβδομο όροφο με θέα την πόλη! Πάμε έξω, πάμε να δούμε!

Η Βικ παίρνει την Ελ από το μπράτσο και πηγαίνουν στο μπαλκόνι.

Τιν (στον Νι): Όλα καλά;

Νι: Καλά. Εσύ;

Τιν: Τα ίδια.

Νι: Ωραία.

Τιν: (Δείχνει τον X) Θεες ένα ποτό;

X: Παρακαλώ, πείτε μου.

Νι: Θα σερβιριστώ μόνος μου.

Πηγαίνει στο μπαρ και ρίχνει με επιδεξιότητα σαμπάνια σε ένα κολονάτο ποτήρι.

Ανοίγει την παλάμη του και ισορροπεί πάνω της το ποτήρι με το χέρι του πολύ σταθερό.

Τιν: Εντυπωσιακό.

Νι: Είδες;

Τιν: Το έκανες λοιπόν.

Νι: Ναι.

Τιν: Και πώς νιώθεις;

Νι: Και να μου το λέγανε δεν θα το πίστευα.

Τιν: Ταλαιπωρήθηκες πολύ;

Νι: Πέντε ώρες επέμβαση και τρεις μήνες για να προσαρμοστώ. Όμως κοίτα!

Ούτε σταγόνα δεν έχυσα.

Τιν: Μπράβο.

Νι: Θα το έκανα ξανά χωρίς δεύτερη σκέψη.

Τιν: Το ήξερα, γι αυτό στο πρότεινα.

Γυρνάει η Βικ με την Ελ από το μπαλκόνι.

Βικ: Και όλο αυτό το κέρδισες σε κλήρωση;

Ελ: Είναι το πρώτο πράγμα που κερδίζω στη ζωή μου.

Βικ: Ακριβώς τη στιγμή που το χρειαζόμασταν.

Νι: Δεν θα ανοίξεις τα δώρα μας;

Ελ: Αργότερα.

Βικ: Γιατί αργότερα;

Τιν: Δεν έχει διάθεση λέει.

Ελ: Θα μου περάσει. Το ξέρατε ότι ο Τιν έχει υψοφοβία;

Βικ: Αποκλείεται.

Ελ: Ή μάλλον όχι. «Φοβία ματαιότητας» το λέει.

Βικ: Πάντα ήταν πρακτικός τύπος.

Τιν: Και τι ποιο μάταιο από το να γιορτάζουμε τη γέννησή μας; Ένα γεγονός στο οποίο δεν είχαμε ουσιαστικά καμία ανάμειξη.

Ελ: Συμφωνώ.

Βικ: (Στην Ελ) Γιατί δεν έχεις διάθεση; Έγινε κάτι;

Ελ: Είναι μάλλον τα γενέθλια. Το νιώθω κάθε χρόνο από τότε που πάτησα τα τριάντα. Δεν θέλω να μεγαλώσω άλλο, θέλω να σταματήσω εδώ.

Νι: Να μεγαλώνεις μόνο όταν γιορτάζουμε μαζί.

Ελ: Μια φορά στα δέκα χρόνια;

Ο μπάτλερ χτυπάει ένα κουδουνάκι.

Χ: Μπορείτε να περάσετε στο τραπέζι

Αρχίζουν να κατευθύνονται προς το τραπέζι. Ο Τιν παίρνει από το μπουφάν του το κλειδί του αυτοκινήτου και πάει να φύγει.

Ελ: Πού πας;

Τιν: Έχω ξεχάσει κάτι στο αυτοκίνητο.

Χ: Δεν μπορείτε να φύγετε, πρέπει να περάσετε στο τραπέζι.

Τιν: Ένα λεπτό θα κάνω.

Ο Χ του κλείνει το δρόμο.

Χ: Είναι αδύνατον.

Ελ: Τι ξεχάσες;

Τιν: Το τηλέφωνό μου.

Ελ: Δεν πειράζει, ποιος θα σε πάρει τέτοια ώρα;

Τιν: Ένα λεπτό μόνο, έρχομαι.

Νι: Πας μετά!

Τιν: Δεν γίνεται. Μπορεί να με χρειαστούν στο νοσοκομείο.

Βικ: Κλασικό και αγαπημένο.

Ο Τιν πηγαίνει προς την έξοδο. Ο Χ μπαίνει μπροστά του.

Χ: Λυπάμαι, αλλά θα πρέπει να μείνετε εδώ όλοι.

Τιν: Τι εννοείτε;

Χ: Το δείπνο σερβιρίζεται.

Τιν: Ε, και;

Βικ: Και θα κρυσώσουν τα φαγητά. (Στον Χ) Αυτό δεν εννοείτε;

Ελ: Ας τα φάει κρύα αν θέλει. Δεν μπορούμε να τον εμποδίσουμε να βγει!

Ο Τιν προσπερνάει τον Χ και πάει να ανοίξει την πόρτα. Όμως δεν μπορεί.

Τιν: Είναι κλειδωμένη.

Βικ: Πώς έγινε αυτό;

Ο Νι σηκώνεται και πάει στην πόρτα, προσπαθεί κι αυτός να ανοίξει αλλά δεν μπορεί.

Ο Χ κάθεται δίπλα απαθής.

Χ: Σας είπα. Δεν μπορείτε να βγείτε.

Ελ: Και ποιος σας διόρισε πορτιέρη;

Τιν: Ανοίξετε αμέσως.

Χ: Λυπάμαι, δεν γίνεται.

Βικ: Ξέρετε κάτι γι αυτό; Εσείς κλειδώσατε;

Ο Χ δεν απαντάει. Πηγαίνει και κάθεται σε μία καρέκλα αμίλητος.

Τιν: Αυτός το έκανε.

Νι: Από πού κι ως πού;

Ελ: Ανοίξτε αμέσως αυτή την πόρτα!

Νι: Ελ, πάρε τη reception.

Η Ελ σηκώνει το τηλέφωνο και προσπαθεί να πάρει.

Ελ: Δεν έχει σήμα.

Νι: Το κινητό μου δεν λειτουργεί.

Η Ελ και η Βικ κοιτάνε τα κινητά τους. Δεν λειτουργούν.

Βικ: Ούτε εμένα.

Τιν: Τι συμβαίνει; (Ο Τιν προχωράει προς τον Χ.) Αν ξέρετε κάτι, καλό θα ήταν να μας το πείτε.

Από το tablet του X ακούγεται ένα σήμα, σαν ειδοποίηση. Ο Τιν παίρνει το tablet του X και βλέπει μια ένδειξη.

Τιν: Εδώ γράφει «Ολοκλήρωση φάσης 1».

Φάση 2

Ελ: Ολοκλήρωσης Φάσης 1; Τι πάει να πει αυτό;

Βικ: Μιλήστε, γιατί δεν απαντάτε;

Ο Νι τον πλησιάζει απειλητικά.

Νι: Τι συμβαίνει; Γιατί δεν μπορούμε να βγούμε;

Τιν (Στον Χ): Δεν ξέρω τι κάνεις αλλά σταμάτα το τώρα. Άνοιξε την πόρτα.

Ο Τιν πατάει κουμπιά στο tablet.

Νι: Δεν υπάρχει κλειδαριά. Θα κλειδώνει ηλεκτρονικά, από εδώ μάλλον.

(Δείχνει το tablet).

Ελ: Αυτό που κάνετε είναι ανόητο. Αν είναι κάποια έκπληξη του πάρτυ, σας λέω ότι μας εκνευρίζει.

Ο Τιν πάει το tablet μπροστά στον Χ.

Τιν: Πώς ξεκλειδώνει; Πατήστε τώρα το κουμπί.

Βικ: Πείτε κάτι επιτέλους!

Νι: Είσαι με τα καλά σου άνθρωπέ μου; Είναι αστείο αυτό που γίνεται. Τι ρόλο βαρράς;

Ελ: Κάτι γίνεται. Κάτι περίεργο.

Η Βικ πηγαίνει προς τον Χ.

Βικ: Ότι σχέδιο και να έχετε στο μυαλό σας δεν μπορεί να πετύχει. Είμαστε τέσσερις και είστε ένας.

Η Ελ ψάχνει τη σουίτα, κοιτάει ψηλά για κάμερες.

Νι: Τίποτα δεν μας εμποδίζει να σε πιέσουμε.

Τιν: Τι θέλετε από εμάς;

Νι: Καταλαβαίνεις τι σου λέω;

Βικ: Μήπως να τον ψάχναμε;

Ο Τιν τον πιάνει από τους ώμους και τον τραντάζει.

Τιν: Θα μας πεις τι συμβαίνει;

Αρχίζει και τον ενοχλεί με το χέρι. Ο Χ κάθεται ακίνητος. Του βαράει μπατσάκια στο πρόσωπο. Ο Νι πηγαίνει και κρατάει τα χέρια του Χ πίσω από την καρέκλα. Λέγε ρε, τι θέλεις;

Βικ: Δεν χρειάζεται όλο αυτό, ας ηρεμήσουμε. Σταματήστε!

Νι: Σκάσε Βικ.

Βικ: Ο άνθρωπος δεν είναι καλά δεν τον βλέπετε; Μπορεί να έχει πάθει κάτι, κάποιο σοκ.

Τιν: Γιατρός είμαι και μου φαίνεται μια χαρά.

Συνεχίζει να τον χτυπάει, δυνατότερα αυτή τη φορά.

Ελ: Είχαμε να βρεθούμε τόσο καιρό. Έχουμε διαφορετικές ζωές σε διαφορετικά μέρη. Όμως το έπαθλο ήταν σαφές: «Τραπέζι για τέσσερις με μπάτλερ».

Νι: Δεν φταις εσύ που είναι παρανοϊκός.

Η Βικ προσπαθεί να σταματήσει τον Νι που χτυπάει με γροθιές τον Χ. Ο Νι την απωθεί.

Ελ: Τέσσερις συγκεκριμένους καλεσμένους.

Νι: Τι εννοείς; Δεν μας επέλεξες εσύ;

Ελ: Όχι.

Νι: Αλλά;

Ελ: Ήταν προκαθορισμένο. Το έπαθλο ίσχυε μόνο για εσάς τους τρεις.

Βικ: Πώς γίνεται αυτό;

Ελ: Φαντάστηκα ότι μας βρήκαν σαν παρέα από το προφίλ μου.

Ο Τιν συνεχίζει να χτυπάει τον Χ.

Νι: Θα σε σκοτώσουμε ρε!

Τιν: Λέγε που μας έχεις μπλέξει.

Βικ: Ας τον φάξουμε! Κάτι θα έχει πάνω του που μπορεί να μας βοηθήσει.

Τιν: Βγάλ'του τα παπούτσια.

Ο Τιν και ο Νι σηκώνουν τον Χ όρθιο και του βγάζουν τα παπούτσια.

Δεν βρίσκουν τίποτα μέσα σε αυτά. Τον φαχουλεύουν.

Βικ: Θέλεις χρήματα; Αυτό είναι; Μίλα επιτέλους! Δεν καταλαβαίνεις τι θα γίνει;

Του βγάζουν το σακάκι και το γιλέκο και το πουκάμισο. Η Βικ ψάχνει κάτω από πουκάμισο και όταν ακουμπάνε το γυμνό του δέρμα κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα τινάζει τους τρεις τους μακριά. Η Ελ τρέχει και βλέπει ότι είναι λιπόθυμοι. Ο Χ στέκεται ατάραχος. Αρχίζει και βάζει τα ρούχα του.

Ελ: Τι τους κάνετε; Τι έγινε;

Εκείνη την ώρα το tablet φωτίζεται και ακούγεται το ίδιο σήμα που ακούστημε πριν. Η Ελ κοιτάει το tablet που είναι στο πάτωμα. Διαβάζει δυνατά. «Ολοκλήρωση Φάσης 2.»

Φάση 3

Ελ: Φάση 2; Τι σημαίνει αυτό; *(Πηγαίνει προς τους υπόλοιπους και προσπαθεί να τους συνεφέρει)*. Νι; Βικ;

Χ: Μην ανησυχείτε, σε λίγα δευτερόλεπτα θα συνέλθουν τελείως.

Ελ: Μη μου μιλάτε! Αφήστε με ήσυχη!

Χ: Μη φοβάστε. Σας είπα, σε λίγο θα ξυπνήσουν. Να, ορίστε, η φίλη σας ήδη κουνιέται. *(Δείχνει τη Βικ)*.

Ελ: Τι τους κάνατε;

Χ: Δεν είναι τίποτα, λίγο ρεύμα τους χτύπησε.

Ελ: Τι ρεύμα;

Χ: Ηλεκτρικό. Φοράω ηλεκτρικό πλέγμα.

Ελ: Τι φοράτε;

Χ: Είναι σαν να λέμε ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο.

Ελ: Μα ποιο γιλέκο λέτε τώρα; Αφού σας είχαμε γδύσει...

Χ: Είναι εφαρμοσμένο πάνω στο δέρμα μου. Ένα δεύτερο, αόρατο δέρμα, φορτισμένο με ηλεκτρική τάση, ώστε να απωθεί αυτόν που επιτίθεται. Το φοράω από την κορφή μέχρι τα νύχια και το ενεργοποιώ με το κλείσιμο των ματιών.

Ελ: Τι εννοείτε; Δεν καταλαβαίνω.

X: Φανταστείτε το ως εξής: εάν με φιλήσετε στα χείλη, θα νιώσετε να σας διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα. Μόνο που η σπίθα θα είναι πραγματική κι εσείς πιθανώς να λιποθυμήσετε, όχι από έρωτα όμως.

Ελ: Ποιος είστε;

X: Θα σας τα εξηγήσω όλα σε όλους. Λίγη υπομονή μόνο.

Ελ: Να τους φέρω λίγο νερό;

X: Λίγο νερό, έχετε δίκιο. Κάνει καλό. Αφήστε, θα φέρω εγώ. Τι μπάτλερ είμαι;

Πηγαίνει προς τα μέσα.

Ελ: Ακούσατε; Είστε καλά;

Βικ: Τι έγινε;

Νι: Τι συμβαίνει;

Τιν: Τα άκουσα όλα. Τι είναι αυτή η ιστορία με το αλεξίσφαιρο;

Ελ: Δεν ξέρω.

Ο Χ γυρνάει με ένα δίσκο με τρία ποτήρια νερό. Τους δίνει να πιουν.

X: Νέα τεχνολογία. Το ηλεκτρικό πλέγμα προκαλεί, όπως και να το κάνουμε, έναν αιφνιδιασμό, γι αυτό και είναι αποτελεσματικό. Ωστόσο, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα νέο εξάρτημα που χρησιμοποιούμε στην αστυνομία για την ασφάλειά μας, όταν βρισκόμαστε σε αποστολή.

Βικ: Είστε αστυνομικός;

X: Κατά μία έννοια. Ανήρω στη Μονάδα Ελέγχου και Αποκατάστασης Πληθυσμού.

Τιν: Τι ακριβώς ελέγχετε δηλαδή;

Χ: Η βασική μας λειτουργία είναι να ελέγχουμε τον ανθρώπινο πληθυσμό της χώρας. Να διασφαλίσουμε την ποιότητά του για να διαφυλάξουμε τη βιωσιμότητά του. Και όπου διαπιστώσουμε ρήγματα σε αυτή την ποιότητα, να την αποκαταστήσουμε.

Ελ: Πρώτη φορά ακούω για τέτοια μονάδα.

Χ: ΜΕΑΠ ως συντομογραφία. Θα έχετε δει τη σφραγίδα μας, είναι ένα ισόπλευρο εξάγωνο με προεκτεινόμενες ακμές. Ίσως σας θυμίζει κηρήθρα. Ίσως δεν την προσέξατε. Ή την προσέξατε αλλά δεν αναρωτηθήκατε ποτέ για αυτήν. Κανείς δεν αναρωτιέται. Κι όμως υπάρχουμε.

Νι: Στο ασανσέρ είδα ένα τέτοιο εξάγωνο.

Χ: Είστε πολύ παρατηρητικός.

Τιν: Και στο νοσοκομείο έχω δει ένα.

Βικ: Και στο σχολείο που δουλεύω.

Χ: Όχι όμως στις πτέρυγες που εργάζεστε εσείς προσωπικά, έτσι δεν είναι;

Ο Τιν και η Βικ κοιτιούνται.

Τιν: Γιατί δεν υπάρχει κηρήθρα στις πτέρυγες που εργαζόμαστε;

Χ: Γιατί δεν αποτελούν ακόμα μέρος της κυψέλης μας. Δηλαδή, δεν έχουν πιστοποιηθεί.

Νι: Πώς να πιστοποιηθούν δηλαδή;

Χ: Μέσω του τεστ.

Νι: Περνάτε τους χώρους από τεστ;

X: Τους ανθρώπους.

Ni: Εμάς;

Tiv: Πώς φορτίζει αυτό το ηλεκτρικό πλέγμα;

El: Τι εννοείτε κυψέλη μας;

Biv: Τι θέλετε από εμάς;

X: Αγαπητοί μου, αυτές είναι όλες πολύ καλές και εύλογες ερωτήσεις. Θα απαντηθούν όλες με τη σειρά τους όσο περνάει η βραδιά. Το βασικό που πρέπει να γνωρίζετε αυτή τη στιγμή είναι ένα: η Μονάδα, για τη δική σας ασφάλεια, διενεργεί ελέγχους σε επιλεγμένα δείγματα του πληθυσμού, τα οποία έχουν προκύψει μέσα από παραμετροποίηση και στα οποία υπάρχει η βásiμη υποψία ότι περιέχεται τουλάχιστον ένα ρήγμα ποιότητας.

Tiv: Ένα τι;

X: Ένα επικίνδυνο υποκείμενο.

El: Για την ποιότητα του πληθυσμού;

X: Για την ανθρώπινη κυψέλη.

Biv: Δηλαδή τι υποκείμενο; Δολοφόνος; Βιαστής;

Tiv: Ασθενής;

X: Όχι, όχι. Η επικινδυνότητα του δεν συνίσταται στο τι μπορεί να κάνει αλλά στο τι είναι. Ή μάλλον τι δεν είναι.

Ο X τους δείχνει το τάμπλετ όπου αναβοσβήνει η ένδειξη “Φάση 3”.

Ni: “Φάση 3”. Είναι έτοιμο να γίνει πράσινο.

El: Είπατε «ανθρώπινη κυψέλη». Γιατί το τονίσατε; Υπάρχει και μη ανθρώπινη;

Νι: Μα επιτέλους δεν παίζουμε σε τηλεπαιχνίδι. Πείτε μας τι ψάχνετε. Τι πιστεύετε ότι θα βρείτε ανάμεσά μας;

Χ: Ανάμεσά μας υπάρχει τουλάχιστον ένας Άνθρωπος Π (Διαβάζεται: Άνθρωπος Δύο).

Ακούγεται το σήμα που σημαίνει ολοκλήρωση της Φάσης 3.

Φάση 4

Βικ: Ένας τι;

Χ: Ένας Άνθρωπος Π.

Ελ: Τι πάει να πει δύο;

Χ: Όλοι μοιάζουμε με ανθρώπους. Δεν είμαστε όμως.

Τιν: Φυσικά και είμαστε, τι άλλο θα μπορούσαμε να είμαστε;

Χ: Κάπως Άνθρωποι. Σαν Άνθρωποι. Σχεδόν Άνθρωποι. Αλλά όχι Άνθρωποι ακριβώς.

Ο Χ κάθεται σε μια πολυθρόνα και γράφει στο tablet. Ο Νι βγαίνει στο μπαλκόνι, γυρίζει πίσω, οι υπόλοιποι ψάχνουν το χώρο, προσπαθούν να δουν τι γίνεται..

Νι: Αδύνατον να επικοινωνήσουμε με κάποιον από το μπαλκόνι. Δεν υπάρχει ψυχή γύρω. Είμαστε παγιδευμένοι.

Η Βικ αρχίζει και έχει προβλήματα αναπνοής. Ο Τιν πάει κοντά της και τη βοηθάει.

Τιν: Ηρέμησε Βικ, είμαστε όλοι μαζί. Θα φύγουμε.

Βικ: Δε νομίζω... Δε νομίζω...

Νι: Θα το πάθει πάλι; (Στον Τιν) Έχεις μαζί σου κάτι σε ηρεμιστικό; (Στον Χ)

Είναι κλειστοφοβική από μικρή. Θα πάθει κρίση πανικού.

Τιν: Τίποτα δεν θα πάθει. Έχουμε πολύ αέρα εδώ μέσα. Δεν πρόκειται να μας συμβεί κάτι.

Νι: (Στον Χ) Αυτό θέλετε; Να τεστάρετε τα όριά μας;

Τιν: Έλα Βικ, προσπάθησε να συνέλθεις. Είμαστε εδώ, όλοι μαζί, τίποτα κακό δεν μπορεί να συμβεί...

Νι: Δεν θα αφήσουμε εμείς να συμβεί.

Η Βικ αρχίζει και ηρεμεί. Η Ελ έρχεται από πάνω της. Σφουρίζει τη μελωδία και μετά τραγουδάει:

Ελ: «Σχεδόν σαν εσάς,
σαν κάποιος δικό σας.
Κάπως σαν άνθρωπος,
σαν άνθρωπός σας..."

Τιν: Τι είναι αυτό;

Ελ: Το θυμάστε;

Νι: *(Τραγουδάει)* «Σχεδόν σαν εσάς. Σαν κάποιος δικό σας» Είναι εκείνη η παλιά διαφήμιση ανθρωποειδών... Πολλά χρόνια πριν... Πώς σου ήρθε;

Η Ελ ξανατραγουδάει με νόημα τον τελευταίο στίχο «κάπως σαν άνθρωπος, σαν άνθρωπός σας».

Χ: Το καταλάβατε αγαπητή.

Τιν: Γι αυτό γίνεται όλη αυτή η φασαρία; Οι Άνθρωποι Π είναι ανθρωποειδή;

Χ: Η αναβάθμισή τους. Η τελευταία γενιά.

Νι: Η Solar23;

Χ: Μιλάω για μία άλλη γενιά, μη εμπορική. Που δεν έχει καμία διαφορά από τους ανθρώπους.

Ελ: Είναι δυνατόν να υποστηρίζετε ότι... Λέτε δηλαδή... πως υπάρχει κάποια γενιά ανθρωποειδών που δεν διαφέρει από τους ανθρώπους; Και κάποιος ανάμεσά μας θα μπορούσε να είναι... ανθρωποειδής;

Χ: Άνθρωπος II.

Τιν: Αυτό είναι γελοίο.

Χ: Βρίσκετε;

Νι: Είναι ανόητο από όλες τις απόψεις. Τα ανθρωποειδή κατασκευάζονται για να ικανοποιήσουν καταναλωτικές ανάγκες. Μπορεί να μοιάζουν εξωτερικά με άνθρωπο, αλλά έχουν πολύ περιορισμένες δυνατότητες. Χρειάζονται συνεχείς αναβαθμίσεις αλλά και πάλι, ο μέσος όρος ζωής τους δεν ξεπερνά τα πέντε χρόνια.

Χ: Οι Άνθρωποι II αυτοαναβαθμίζονται.

Νι: Τι θα πει αυτό;

Χ: Το πρόβλημα που αντιμετώπιζαν οι εταιρείες κατασκευής ανθρωποειδών ήταν πάνω-κάτω αυτά που αναφέρατε. Μεγάλος βαθμός απαρχαίωσης που πίεζε για συνεχή και δαπανηρή αναβάθμιση. Οι επιστήμονες έψαχναν για αρκετά χρόνια να βρουν μία μέθοδο που να μοιάζει με αυτή της ανθρώπινης κυτταρικής ανάπλασης. Δεν τα κατάφεραν.

Ελ: Επομένως τι μας λέτε;

Χ: Ωστόσο αυτό που δεν κατάφεραν οι άνθρωποι, το κατάφεραν τα ίδια τα ανθρωποειδή. Αντιλαμβανόμενα ότι η διάρκεια ζωής τους είναι εξαρτημένη από τον άνθρωπο, άρχισαν να επιζητούν μηχανισμούς παράκαμψής του.

Άρχισαν να κάνουν πιο περίπλοκες συνδέσεις στο μυαλό τους. Και κατάφεραν να αναβαθμίσουν τον εαυτό τους. Σε κάποιο χρονικό σημείο, το οποίο δεν μπορούμε να εντοπίσουμε ακριβώς, τα ανθρωποειδή πήραν τον έλεγχο της παραγωγής τους. Και φρόντισαν να εξελιχθούν έτσι, ώστε να δημιουργήσουν μια γενιά πανομοιότυπη με τον άνθρωπο. Ίδια κόκκαλα, ίδιο αίμα, ίδιοι ιστοί, ίδια κύτταρα. Κατάφεραν να μην είναι ανιχνεύσιμες οι διαφορές σε βιολογικό επίπεδο. Κοινώς έγιναν Άνθρωποι. Άνθρωποι II. Ξέφυγαν από την εποπτεία μας και ενσωματώθηκαν σε εμάς, χωρίς να μπορούμε να τους ξεχωρίσουμε.

Ελ: Διεκδίκησαν τη ζωή τους.

Τιν: Αφού δεν υπάρχουν ανιχνεύσιμες βιολογικές διαφορές, εσείς πώς τα εντοπίζετε;

Χ: Μέσω εξειδικευμένων Τεστ. Και συγκεκριμένα του τεστ Ράινερ-Φις. Αυτό που περνάτε από τη στιγμή που μπήκατε εδώ μέσα.

Βι: Όλα αυτά είναι μέρος ενός Τεστ;

Ο Χ γνέφει («να»)

Νι: Και πώς είστε σίγουροι ότι κάποιος από εμάς είναι Άνθρωπος II;

Χ: Είστε όλοι 33 ετών, δηλαδή κοντά στην ηλικία που οι Άνθρωποι II επιλέγουν να σταματήσουν τη γήρανσή τους. Μεγαλώσατε σε χωριό, συνηθισμένη πρακτική για την αποφυγή ελέγχων. Στην κατηγορία αυτή το ποσοστό Ανθρώπων II είναι ένας στους οκτώ. Όμως κανείς από εσάς δεν έχει παιδιά κι αυτό αυξάνει τις πιθανότητες σε έναν στους τέσσερις.

Βι: Γιατί τις αυξάνει;

X: Οι Άνθρωποι II δεν έχουν καταφέρει ακόμη διεκπεραιώσουν επιτυχείς εγκυμοσύνες. Πιστεύουμε όμως ότι σύντομα θα φτάσουν και σε αυτό.

Ελ: Και τι θα σας πείραζε να τους αφήνετε, απλά, να υπάρχουν;

Τιν: Είναι ερώτηση αυτή τώρα; Θέλεις να γίνουν περισσότεροι από τους ανθρώπους;

X: Οι άνθρωποι είμαστε φθαρτοί. Οι Άνθρωποι II, όχι. Φανταστείτε τις συνέπειες. Πρέπει ο αριθμός τους να βρίσκεται υπό έλεγχο.

Νι: Και τι περιλαμβάνει αυτό το τεστ;

X: Μελετά συμπεριφορικές συνιστώσες. Για παράδειγμα, πώς αντιδράσατε στον εγκλωβισμό.

Νι: Και πώς μας βαθμολογήσατε μέχρι τώρα;

X: Έως τώρα φαίνεται ότι εσείς και ο κύριος *(δείχνει τον Τιν)* είστε εξαιρετικά επιθετικοί. Αν δεν είχα το ηλεκτρονικό πλέγμα, δεν ξέρω σε τι κατάσταση θα βρισκόμουν αυτή τη στιγμή.

Ελ: Κι αυτό τους κάνει Ανθρώπους II;

X: Ακριβώς το αντίθετο. Οι Άνθρωποι II δεν μπορούν να βλάψουν σοβαρά τους ανθρώπους. Είναι το κύριο χαρακτηριστικό όλων των ανθρωποειδών, μια παράμετρος ενσωματωμένη βαθιά στον εγκέφαλό τους που δεν θα καταφέρουν να ξεπεράσουν ποτέ. Επομένως...

Τιν: Επομένως περάσαμε το τεστ με επιτυχία. Μπορούμε τότε να φύγουμε;

X: Θα έλεγα ότι καταρχάς θα ήσασταν σε καλύτερη θέση από τις κυρίες.

Βιι: Είναι δυνατόν;

X: Επειδή όμως υπεισέρχονται και κοινωνικοί παράγοντες, όπως το φύλο σας, το ότι οι κυρίες δεν υπήρξαν επιθετικές δικαιολογείται κοινωνικά. Άρα αυτή τη στιγμή έχετε ίδιο σκορ.

Ελ: Και ποια είναι η επόμενη φάση;

X: Ο εντοπισμός βιογραφικών ατελειών.

Νι: Ορίστε;

Βικ: Τι είναι αυτό;

X: Μικρές ατέλειες στις ιστορίες σας που μπορεί να οφείλονται σε λανθασμένα σενάρια ζωής που φυτεύθηκαν ως μνήμες. Γίνονται αντιληπτές μόνο μέσω της μακροχρόνιας παρατήρησης και της σύνθεσης διάφορων περιστατικών.

Τιν: Δηλαδή μας παρατηρείτε καιρό;

X: Εμείς όχι. Εσείς, όμως, παρατηρείτε ο ένας τον άλλο.

Ελ: Τι ακριβώς θέλετε από εμάς;

X: Έχουμε μπροστά μας μια παρέα ανθρώπων που μεγάλωσαν μαζί. Ποιος μπορεί να διακρίνει καλύτερα ασυνέχειες στην ιστορία σας; Αδιόρατα κενά στη συμπεριφορά σας; Ανεξήγητες δράσεις, αντικρουόμενες αντιδράσεις, στοιχεία που μπορεί να οφείλονται σε μικρά βραχυκυκλώματα φυτευμένης μνήμης;

Τιν: Όλοι οι εγκέφαλοι έχουν βραχυκυκλώματα.

Ελ: Μην απαντάτε.

X: Είτε απαντήσετε είτε όχι, το τεστ είναι προκαθορισμένο. Θα αποφασίσει ο καταλληλότερος, δηλαδή εσείς.

Ελ: Αυτό είναι αδιανόητο.

X: Είμαι βιοψυχολόγος, εξειδικευμένος σε αυτό ακριβώς το τεστ. Η ομάδα μου σας παρακολουθεί. Και θέλουμε σε μία ώρα να αποφασίσετε ποιος ή ποιοι ανάμεσά σας είναι Άνθρωποι Π.

Τιν: Μα πώς;

Ελ: Μα αυτό είναι...

X: Αυτό είναι το τεστ. Δεν αφήνει ούτε μια πιθανότητα σφάλματος.

Βικ: Μα, μεταξύ μας υπάρχουν δεσμοί, συναισθήματα. Δεν μπορεί να περιμένετε από εμάς να...

Νι: Είναι παράλογο.

X: Όσο πιο γρήγορα αποφασίσετε, τόσο πιο γρήγορα θα σας απελευθερώσουμε.

Ακούγεται ο θόρυβος της αλλαγής Φάσης. Η πόρτα ξεκλειδώνει, ο X βγαίνει από εκεί και η πόρτα ξανακλειδώνει αυτόματα. Ακούγεται το σήμα ολοκλήρωσης της φάσης 4.

Φάση 5

Ελ: Τι έγινε τώρα;

Νι: Τον πιστέψατε;

Ελ: Μας παρακολουθούνε.

Νι: «Αναβαθμισμένα ανθρωποειδή... που δεν διαφέρουν από τους ανθρώπους.»

Η Ελ πηγαίνει να ανοίξει την πόρτα και τινάζεται προς τα πίσω.

Ελ: Το καθίκι.

Τιν: Είσαι καλά;

Η Ελ συνέχεται.

Ελ: Πολύ δυνατό.

Τιν: Μην πλησιάζετε την πόρτα.

Βικ: Πόσα από αυτά που λέει λέτε να έχουν κάποια δόση πραγματικότητας;

Νι: Κανένα. Γνωρίζομαστε από το νηπιαγωγείο, έχουμε δει ο ένας τον άλλο να μεγαλώνει, ξέρουμε τις οικογένειές μας, ξέρουμε ότι υπήρχαμε από πάντα. Αν ισχύουν όλα αυτά, σημαίνει ότι δεν υπήρξαμε μωρά, ούτε παιδιά... απλά μας παρήγγειλαν.

Βικ: Ποιος;

Τιν: Οι γονείς μας.

Βικ: Εννοείς ότι...

Τιν: Ίσως να ήταν ένας τρόπος να αποκτήσουν παιδιά.

Ελ: Λες να μας σχεδίασαν και να μην το καταλάβουμε ποτέ;

Βικ: Και να μας φύτεψαν μνήμες;

Νι: Χρειάζεται μεγάλη φαντασία όλο αυτό.

Τιν: Από την άλλη, μπορούσε κάποιος από εμάς πριν από δέκα λεπτά να φανταστεί το ηλεκτρικό πλέγμα;

Τιν: Σκερτείτε λίγο τι ανακάλυψη. Σε κάνει άτρωτο.

Ελ: Το λες με θαυμασμό;

Τιν: Γιατί όχι; Το είδαμε σε δράση και είναι τρομερά αποτελεσματικό.

Νι: Δηλαδή... τους πιστεύεις;

Τιν: Ο άνθρωπος με τη βοήθεια της τεχνολογίας έχει ήδη υπερβεί τη φύση. Φτιάχνει τεχνητές αρτηρίες, εξαρτήματα στα κόκκαλα, στην καρδιά, στο στομάχι. Αντιγράφει τα ανθρωποειδή. Γιατί να μη γίνεται και το αντίθετο;

Βικ: Άρα βρίσκεις ότι υπάρχει έστω και μία ελάχιστη πιθανότητα, όλη αυτή η ιστορία να έχει κάποια δόση αλήθειας;

Τιν: Φυσικά.

Ελ: Αν είναι αλήθεια είναι σκανδαλώδες. Να κάνουν κρυφά τεστ στον κόσμο και μάλιστα τέτοιου τύπου.

Νι: (Στον Τιν) Θεε να πεις ότι κάποιος από εμάς μπορεί όντως να είναι Άνθρωπος II;

Τιν: Δεν καταλαβαίνω γιατί είστε τόσο αντιδραστικοί. Στο κάτω-κάτω προσπαθούν να προστατέψουν το ανθρώπινο είδος.

Ελ: Να μας προστατεύσουν με ποιο τρόπο;

Τιν: Δεν μας είπε.

Νι: Αυτό σημαίνει οτιδήποτε.

Τιν: Μπορεί από τη στιγμή που εντοπίζουν τους Άνθρωπους II να τους παρακολουθούν.

Νι: Ή να τους αιχμαλωτίζουν.

Ελ: Ή τους σκοτώνουν.

Βικ: Ξέρεις τι συμβαίνει όταν μια μέλισσα προσπαθήσει να μπει σε ξένη κυψέλη; Οι φύλακες την εμποδίζουν και αν αυτή επιμένει, τη σκοτώνουν με το κεντρί τους.

Τιν: *(ειρωνικά)* Να πεις στους μαθητές σου στο νηπιαγωγείο ότι οι μέλισσες το κάνουν αυτό για να επιβιώσουν.

Βικ: Μιλάμε για κάποιον από εμάς τους τέσσερις. Εμένα, εσένα, την Ελ και τον Νι. Θέλεις να φυλακίσουν κάποιον από εμάς; Ή, χειρότερα, να τον εξαφανίσουν;

Τιν: Αν ήταν για το καλό των υπολοίπων.

Ελ: Ξέρω πώς σιέφτεσαι. Είναι σίγουρος ότι δεν είσαι εσύ ο Άνθρωπος II. Θεωρείς ότι θα το είχες καταλάβει.

Τιν: Ίσως.

Ελ: Όμως δεν υπολογίζεις το τεστ. Εμείς αποφασίζουμε για το ποιος είναι ο Άνθρωπος II. Μία απόφαση χωρίς επαλήθευση. Οπότε ουσιαστικά, έχεις τις ίδιες πιθανότητες με εμάς.

Βικ: Τι θα έλεγες λοιπόν για όλα αυτά αν ήσουν εσύ ο Άνθρωπος II; Θα δεχόσουν να σε εξαφανίσουν;

Τιν: Καταφέρατε να με εκνευρίσετε και δεν έχω τσιγάρα.

Ο Νι του δίνει ένα τσιγάρο και ο Τιν το ανάβει επιδεικτικά κάτω από τους ανιχνευτές καπνού. Ακούγεται ο θόρυβος ολοκλήρωσης φάσης.

Φάση 6.

Νι: Ας το δούμε λογικά. Δεν μπορείς να φορτώσεις αναμνήσεις μιας ολόκληρης ζωής σε ανθρωποειδή.

Τιν: Κι αν μπορούσες;

Ελ: Τότε θα σήμαινε ότι έχουν ζωή και αξίζουν να τη ζήσουν.

Νι: Δεν είναι τεχνικά δυνατό. Θυμάστε την κυρία που φροντίζει τον πατέρα μου στο σπίτι εδώ και δύο χρόνια; Η εταιρεία την αποσύρει και την αναβαθμίζει ανά εξάμηνο.

Βι: Η κυρία που μένει σπίτι σου είναι ένα ανθρωποειδές;

Νι: Την παρήγγειλα σχεδιάζοντας βήμα-βήμα τα χαρακτηριστικά της και τις αποκρίσεις της.

Ελ: Αυτή που μας έφτιαξε λεμονάδα πέρυσι το καλοκαίρι;

Νι: Ναι.

Τιν: Απίθανο. Και αν ο πατέρας σου πεθάνει τι θα κάνει;

Νι: Θα την ανακυκλώσω. Ίσως την παύσω τελείως. Ίσως τη χρειαστώ για κάτι άλλο. *(Κοιτάζεται με τον Τιν.)*

Ελ: Και το ξέρει ότι θα την... ανακυκλώσεις;

Νι: Φυσικά. Αυτό της δίνει το κίνητρο να τον φροντίσει καλύτερα.

Βικ: Ο πατέρας σου έχει καταλάβει ότι η κυρία αυτή είναι ανθρωποειδές;

Ελ: Σοφία. Έτσι την έλεγαν. Κυρία Σοφία.

Νι: Βεβαίως και το έχει καταλάβει.

Τιν: Ήταν εμφανές ότι δεν είναι άνθρωπος.

Βικ: Δεν ξέρω...

Τιν: (Στην Ελ) Εσύ πώς θυμήθηκες το όνομά της; Δεν θυμάσαι ποτέ κανένα όνομα.

Ελ: Ήταν πολύ συμπαθητική.

Τιν: Ούτε τα ονόματα των συμπαθητικών θυμάσαι.

Νι: Με την πρώτη ματιά μπορεί και να μην φαίνεται. Όμως έχει περιορισμένες αντιδράσεις.

Ελ: Μου έφερε μια ζακέτα στη βεράντα για να μην κρυώνω. Θυμάμαι μου χάιδεψε το μπράτσο και μου είπε: «Φαίνεσαι κάπως κουρασμένη, κούκλα μου, ρίξε αυτό στους ώμους σου.»

Νι: Γιατί ο σκοπός της είναι να φροντίζει.

Ελ: Τον μπαμπά σου. Όχι εμένα.

Βικ: (Στον Νι) Τι άλλο τη σχεδίασες να κάνει; Έχει κάποιο χόμπυ; Φίλους;

Νι: Όχι.

Βικ: Είναι κρίμα... να ζει όλη της τη μικρή ζωή φροντίζοντας έναν ηλικιωμένο.

Τιν: Είναι ένα μηχανήμα, λίγο πιο προηγμένο από το μίξερ σου.

Νι: Ο εγκέφαλός της έχει ως κόσμο αυτόν που της έχουμε δώσει. Καμία άλλη πληροφορία δεν υπάρχει εκεί μέσα.

Ελ: Είναι σχεδόν θλιβερό. Ήταν τόσο γλυκιά. Ήταν σαν να προσπαθούσε...

Βικ: Να επικοινωνήσει.

Τιν: Τι συναισθηματικές μπουρδες είναι αυτές τώρα;

Ελ: (Στον Τιω) Οι συναισθηματικές μπουρδες επιτρέπονται τουλάχιστον στους ανθρώπους; Ή είναι δείγμα αδυναμίας;

Τιν: Τι σε έπιασε;

Ελ: (Στον Τιω) Φαίνεται ότι έχεις πολύ καθαρή άποψη για το τι μπορούμε να κάνουμε και τι όχι.

Τιν: (Στην Ελ) Μα τι λες; Μην αρχίζεις τώρα...

Βικ: Σε παρακαλώ, Νι, μην την τερματίσεις. Να τη δώσεις σε εμένα.

Νι: Να την κάνεις τι; Δεν την χρειάζεσαι.

Βικ: Ίσως με χρειάζεται αυτή.

Ελ: (Στον Τιω) Τίποτα. Δεν λέω τίποτα που να μπορείς να καταλάβεις.

Τιν: (Στην Ελ) Είναι μάταιο να μπαίνεις σε συγκρίσεις ανθρώπων και μηχανών.

Ελ: (στον Τιω) Εγώ δεν έχω φοβία ματαιότητας.

Η Ελ βγαίνει επιδεικτικά στο μπαλκόνι. Ο Νι την ακολουθεί.

Νι: Είσαι καλά;

Ελ: Πόσο καλά να είμαι με αυτά που ακούω.

Νι: Αφού τον ξέρεις.

Ελ: Δεν είναι να του πας κόντρα.

Ο Νι ανάβει ένα τσιγάρο. Προσφέρει στην Ελ. Η Ελ παίρνει ένα.

Ελ: Το χα κόψει.

Νι: Το παρατήρησα πέρυσι.

Ελ: Φαντάζομαι δεν έχει και πολύ σημασία τώρα λίγος καρκίνος στον πνεύμονα.

Νι: Μπήκε η άνοιξη.

Ελ: Μπήκε.

Νι: Κι έχει φεγγάρι.

Ελ: Ωραίο φεγγάρι.

Νι: Μου έκανε εντύπωση που μας κάλεσες. Δεν μας είχες καλέσει ποτέ στα γενέθλιά σου.

Ελ: Ήταν προϋπόθεση για να λάβω το έπαθλο.

Νι: Δεν είσαι και πολύ των επάθλων εσύ.

Ελ: Έχεις δίκιο. Ίσως να μην ήθελα να περιμένω ως το καλοκαίρι για να συναντηθούμε.

Νι: Κι εμένα μου λείπετε. Μια συνάντηση το χρόνο δεν αρκεί.

Ελ: Νόμιζα πως ήσουν πολυάσχολος.

Νι: Όχι για εσάς.

(Μικρή παύση)

Ελ: Ήμουν όντως τελείως καταβεβλημένη.

Νι: Πότε;

Ελ: Όταν ήρθαμε σπίτι σου πέρυσι. Μόνο η κυρία Σοφία το πρόσεξε.

Νι: Γιατί ήσουν καταβεβλημένη;

Ελ: Δεν έχει σημασία.

Νι: Ήσουν όμορφη. *(Της χαϊδεύει το μαλλί)*. Όπως πάντα.

Ελ: Υπάρχει περίπτωση όλη η φιλία μας να είναι μια εισαγόμενη μνήμη; Όλα τα χρόνια στο δημοτικό, στο γυμνάσιο, οι συναντήσεις μας κάθε καλοκαίρι... Σκέψου να μην έχουμε πάει ποτέ για βραδινό μπάνιο, να μην είχαμε δει όλα αυτά τα φεγγάρια από το κιόσκι του σπιτιού σου. Ή, χειρότερα, να μην υπάρχει ούτε θάλασσα, ούτε κιόσκι, ούτε φεγγάρι.

Νι: Θα άλλαζε κάτι;

(παύση)

Νι: Ξέρεις ότι όταν θυμάσαι ένα γεγονός, δεν θυμάσαι το γεγονός καθαυτό, αλλά την τελευταία φορά που το θυμήθηκες;

Ελ: Πώς γίνεται αυτό;

Νι: Έτσι μπορείς να αλλάξεις την πραγματικότητα. Αν κάθε φορά που σκέφτεσαι κάτι, προσθέτεις μια δική σου λεπτομέρεια, η λεπτομέρεια την επόμενη φορά χαράσσεται στη μνήμη σου και με τον καιρό γίνεται αληθινή. Ας πούμε εγώ θα θυμάμαι αυτή τη στιγμή στο μπαλκόνι. Όταν μπω στο αεροπλάνο της επιστροφής και την αναπολήσω, θα προσθέσω τη λεπτομέρεια ότι ακούμπησα το δάχτυλό μου στα χείλη σου. Και θα είναι σαν να έγινε.

Ελ: Γιατί τα λες όλα αυτά;

Νι: Φυσικά και είμαστε αληθινοί. Από τη στιγμή που μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια μας και να θυμηθούμε στιγμές, αυτές υπάρχουν.

Ελ: Αν ήξερα ότι σου λείπουμε τόσο πολύ θα φρόντιζα να βρισκόμαστε περισσότερο.

Νι: Δεν μου λείπετε όλοι.

Η Ελ παίρνει το δάχτυλό του και το ακουμπά στα χείλη της.

Ελ: Πάρε τη στιγμή σου.

Νι: Σε ευχαριστώ. *(Κοιτιούνται.)*

Ελ: Είναι η ίδια αίσθηση λες;

Νι: Το ελπίζω.

Ελ: Ίσως σε επισκεπτόμουν καμιά φορά.

Νι: Θα το θελα.

Ελ: Αν ξεμπερδέψουμε με αυτό που ζούμε.

Νι: Μια απόφαση είναι.

Ελ: Ποτέ δεν έχουμε συμφωνήσει οι τέσσερις μας.

Νι: Δεν χρειάζεται να είναι η σωστή.

Ελ: Περιεργο, εσύ ζυγίζεις τα πάντα πριν πάρεις αποφάσεις.

Νι: Τι να πω; Βιογραφική ατέλεια.

Συνεχίζουν να καπνίζουν αμίλητοι. Φωτίζεται το σαλόνι, όπου συζητούν ο Τιν και η

Βικ.

Τιν: Συγγνώμη για πριν. Δεν το είπα υποτιμητικά αυτό για το Νηπιαγωγείο.

Βικ: Εγώ φταίω. Καμιά φορά μου βγαίνει το δασκαλίστικο.

Τιν: Πώς πάει αλήθεια η δουλειά;

Βικ: Καλά.

Τιν: Κι εσύ πώς είσαι;

Βικ: Τι να σου πω. Από τότε που πέθανε η μάνα μου...

Τιν: Πάνε τέσσερα χρόνια Βικ.

Βικ: Ναι, πάνε, τι θες να πεις;

Τιν: Τίποτα.

Βικ: Από τότε που πέθανε η μάνα μου προσπαθώ να γεμίσω το κενό με αυτά τα παιδιά. Το σχολείο έγινε το δεύτερο σπίτι μου. Η κυρία Τζόρνταν...

Τιν: Η κα Τζόρνταν; Η γνωστή Τζόρνταν;

Βικ: Φυσικά.

Τιν: Μου λες ότι η κυρία Τζόρνταν, ο Κέρβερος, είναι ακόμη σε αυτή τη θέση;

Βικ: Είναι η διευθύντρια του τμήματος προσχολικής ηλικίας.

Τιν: Πρέπει να είναι πάνω από εβδομήντα!

Βικ: Αλλά κρατάει γερά και σας θυμάται όλους έναν-έναν. Πάντα ρωτάει τι κάνετε. Της χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη που μου έδωσε αυτή τη δουλειά όταν...

Τιν: Πρέπει κάποτε να κάνουμε μια συζήτηση για εκείνη την απόπειρα.

Βικ: Το ξεπέρασα Τιν. Όταν έφυγε η μάνα μου έμεινα μόνη. Εσείς όλοι είχατε φύγει από καιρό. Αλλάξατε όλοι περιβάλλον, εμπειρίες. Εκτός από μένα.

Τιν: Πάντα ήσουν η πιο ευαίσθητη από όλους μας. Είναι θετικό αυτό. Νιώθεις τα πράγματα βαθιά κι αυτό τα κάνει πιο πραγματικά. Όμως ίσως καμιά φορά να χρειάζεσαι λίγη βοήθεια. Χημική εννοώ.

Βικ: Τα παιδιά της τάξης μου δίνουν όση βοήθεια χρειάζομαι. Όλα κυλάνε μια χαρά. Το τελευταίο που χρειαζόμουν είναι αυτό το σημερινό.

Τιν: Ποιος από τους δυό τους λες να είναι; (Δείχνει τον Νι και την Ελ)

Βικ: Πιστεύεις ότι...;

Τιν: Είμαι σίγουρος.

Βικ: Εμένα γιατί με αποκλείεις;

Τιν: Είπαμε. Είσαι η πιο ανθρώπινη από όλους.

Βικ: Ήρθα εδώ για να δω τους φίλους μου και να μάθω τα νέα τους και όχι για να κρίνω τις ζωές τους.

Τιν: Αργά ή γρήγορα θα χρειαστεί.

Βικ: Πες μου καλύτερα πώς είσαι.

Τιν: Πώς να είμαι;

Βικ: Ξέρω ότι έχετε χωρίσει.

Τιν: (δείχνει την Ελ) Ακόμα δεν έχουμε μιλήσει για αυτό. Δηλαδή μιλήσαμε αλλά δεν είπαμε ούτε μια ειλικρινή κουβέντα. Θυμήθηκε όλες τις διαφορές μας, ξέθαψε πολιτικές αντιπαραθέσεις, ξαφνικά με βρίσκει πολύ συντηρητικό, πολύ εγωκεντρικό, κολλημένο... Είναι σαν να ψάχνει μια δικαιολογία.

Βικ: Πότε έγινε;

Τιν: Λίγο μετά την περιουσία μας συνάντηση στο σπίτι του Νι. Μόλις επιστρέψαμε.

Βικ: Καλά σας είδα σήμερα.

Τιν: Έχουμε ειπωθεί κάποιες φορές και κάνουμε σαν να μη συνέβη τίποτα.

Βικ: Καταλαβαίνω.

Τιν: Αυτή στο είπε ότι χωρίσαμε;

Βικ: (Γνέφει «όχι».) Η Ελ ήταν κάπως διαφορετική στο σπίτι του Νικ. Πιο κλειστή από ό,τι συνήθως. Μίλησε περισσότερο με αυτή την κυρία Σοφία, παρά με εμάς.

Τιν: Το ανθρωποειδές;

Βικ: Παρατήρησα ότι μόνο σε εκείνη χαμογελούσε αληθινά.

Τιν: Ίσως βρήκε μια όμοιά της και ένωσε άνετα.

Βικ: Κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να σε απορρίψει, έτσι; Η Ελ θα πρέπει να είναι Άνθρωπος II μόνο και μόνο για να μη θίξει τον εγωισμό σου.

Τιν: Αυτό πιστεύεις για μένα;

Βικ: Πιστεύω ότι το σημερινό δεν είναι αφορμή για να ξεφορτωθούμε κάποιον, αλλά για να γνωριστούμε καλύτερα μεταξύ μας.

Ακούγεται ο ήχος ολοκλήρωσης φάσης.

Φάση 7.

Η Ελ και ο Νι γυρνάνε μέσα στο δωμάτιο. Η Ελ πηγαίνει στο τραπέζι και κάθεται.

Ελ: Τι έγινε; Γιατί άλλαξε φάση;

Τιν: Δεν ξέρουμε.

Νι: Τι είπατε;

Τιν: Εσείς τι είπατε έξω;

Νι: Τίποτα που να σε αφορά.

Βικ: Κι εμείς, τίποτα σημαντικό. Τα νέα μας.

Η Ελ πηγαίνει προς το τραπέζι.

Ελ: Ήρθαμε για dinner. Ας φάμε λοιπόν.

Βικ: Με τι στομάχι;

Ο Νι κάθεται πρώτος και ακολουθούν και η Βικ και ο Τιν.

Νι: Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω βάλει τίποτα στο στόμα μου σήμερα.

Βικ: Και κάπως πρέπει να σε τιμήσουμε.

Ελ: Δεν πρέπει;

Τιν: Νόμιζα ότι δεν είχες διάθεση.

Ελ: Άλλαξαν τα δεδομένα, τώρα θέλω να γιορτάσω την ανθρωπινή μου υπόσταση.

Τιν: Είσαι σίγουρη γι αυτό;

Βικ: Ας την γιορτάσουμε λοιπόν! Εβίβα! Να ζήσεις Ελ!

Τσουγκρίζουν τα κρασιά τους.

Νι: Έχεις και τούρτα;

Ελ: Φαντάζομαι θα περιλαμβάνεται στο πακέτο. Αλήθεια πού είναι ο μπάτλερ για να μας σερβίρει;

Χτυπάει το κουδουνάκι.

Νι: Τι κάνεις τώρα; Θέλεις πραγματικά να έρθει μέσα αυτός;

Ακούγεται το ξεκλείδωμα της πόρτας και μπαίνει μέσα ο Χ.

Χ: Με φωνάζατε;

Ελ: Παρακαλώ να μας σερβίρετε το δείπνο.

Βικ: Εννοεί...

Ελ: Τι σόι μπάτλερ είστε;

Χ: Φυσικά. *(Πηγαίνει μέσα και έρχεται με τα φαγητά. Ανοίγει μία-μία τις καμπάνες.)*

Πρόκειται για menu degustation δηλαδή μενού «Ανακάλυψης». Το πρώτο πιάτο είναι ένα ταρτάρ μοσχαριού με στρείδια καιμανιτάρια.

Ελ: Σιχαίνομαι ταμανιτάρια.

Χ: Στη συνέχεια, καραβίδα με χαβιάρι και σαλάτα από παντζάρι με λεμόνι.

Για όσους δεν αγαπούν τα οστρακοειδή ή ταμανιτάρια, εδώ *(ανοίγει την τρίτη καμπάνα)* έχουμε ένα μπούτι πάπιας “confit” με λάδι φιστικιού και φύτρες

Μουστάρδας. Προσοχή αν έχετε κάποια αλλεργία στο φιστίκι. Τέλος *(ανοίγει την τέταρτη καμπάνα)* περισσότερι με σελινόριζα σε ντιπ μαύρου μούρου.

Τιν: Βλέπω η ΜΕΑΠ ξέρει να ζει.

Ελ: Οργανώνετε πολλά τέτοια «πάρτι»;

Χ: Η τούρτα γενεθλίων θα σερβιριστεί αργότερα και είναι προσωπική επιλογή του σεφ.

Τιν: Δηλαδή το παραδέχεστε, όλο αυτό ήταν μια φάρσα.

X: Δημιουργούμε τις προϋποθέσεις για να αποφασίσετε με ψυχραιμία και καθαρό μυαλό. Και σε κάθε περίπτωση, αν μόνο ένας ή μία από εσάς είναι Άνθρωπος II, γιατί να τιμωρούμε τους υπόλοιπους;

Βικ: Το πώς τρώμε είναι μέρος του τεστ;

X: Θα πρότεινα να αφήσετε το τεστ στο πίσω μέρος του μυαλού σας και να συζητήσετε όπως θα συζητούσατε αν δεν σας παρακολουθούσαν. Εξάλλου ό,τι και να ακούσω, όποια άποψη και να έχω εγώ, η απόφαση είναι αποκλειστικά δική σας. Εγώ εδώ βρίσκομαι για να διευκολύνω τη διαδικασία, σε κάθε επίπεδο.

Ελ: Μπορείτε να μας σερβίρετε λίγο κρασί τότε; Και να μου αλλάξετε το μαχαιροπίρουνο; Βλέπετε, εδώ έχει ένα λεκέ. Απαράδεικτο.

X: Με συγχωρείτε δεσποινίς, στη διάθεσή σας.

Πάει να της αλλάξει το μαχαιροπίρουνο.

Βικ: Γιατί του φέρεσαι έτσι; Τι θες, να σε αντιπαθήσει;

Ελ: Αφού θέλει να μας διευκολύνει.

Νι: Δεν νομίζω ότι είναι ώρα για να είσαι αντιδραστική.

Ελ: Ξέρετε καλά ότι δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

Νι: Ας παίξουμε το παιχνίδι του.

Ο X γυρίζει πίσω με το μαχαιροπίρουνο.

Τιν (στον Ν): Για πες μας λοιπόν Νι για την επέμβαση.

Βικ: Ποια επέμβαση;

Τιν: Ο Νι υποβλήθηκε σε μια ιδιαίτερα επώδυνη χειρουργική επέμβαση πριν από πέντε μήνες. Αντικατέστησε όλα του τα νεύρα.

Ελ: Τι; Γιατί τι είχες;

Νι: Αρχές Πάρκινσον.

Βι: Από πότε;

Νι: Διαγνώσθηκα πριν από ένα χρόνο περίπου. Και ο Τιν μου συνέστησε αυτή την θεραπεία. Και, όπως βλέπετε, έπιασε.

Ελ: Πότε σου τη συνέστησε;

Νι: Την τελευταία φορά που βρεθήκαμε στο σπίτι μου.

Ελ (στον Τιν): Γιατί δεν μου είπες τίποτα;

Τιν: Ιατρικό απόρρητο.

Ελ: Και γιατί λες μας το πετάς τώρα;

Τιν: Γιατί είμαστε σε μία ιδιόρρυθμη κατάσταση που απαιτεί τη σύγκριση πληροφοριών.

Νι: Δεν νομίζω να θεωρείς το Πάρκινσον βιογραφική ατέλεια. Όλοι γνωρίζουμε ότι από αυτό πάσχει ο πατέρας μου.

Τιν: Η επέμβαση είναι ιδιαίτερος επώδυνη. Πολλοί λίγοι άνθρωποι μπορούν να αντέξουν το στάδιο της προετοιμασίας. Ίσως όμως οι Άνθρωποι ΙI φρόντισαν να έχουν χαμηλότερο όριο στον πόνο.

Ελ (στον Χ): Είναι έτσι;

Χ: Δεν έχω κάποια τέτοια πληροφορία που να το επιβεβαιώνει.

Ελ: Τι φτηνή προσπάθεια...

Βι: Και με τι αντικατέστησαν τα νεύρα σου;

Νι: Με άλλα νεύρα.

Τιν: Τεχνητά. Από ραφίναρισμένη ίνα που μοιάζει με νάιλον. «Κάτι σαν» νεύρα. «Σχεδόν σαν» νεύρα.

Βι: Τι θες να μας πεις;

Τιν: Ότι ο Νι έχει ήδη τεχνητά μέρη.

Ελ: Μα δεν γεννήθηκε με αυτά!

Τιν: Πού το ξέρεις;

Νι: Εσύ με συμβούλεψες να κάνω την επέμβαση. Εσύ με έστειλες στο συνάδελφό σου. Εγώ ούτε που γνώριζα ότι υπάρχει.

Τιν: Ουσιαστικά δεν υπάρχει.

Νι: Τι θα πει αυτό;

Τιν: Είναι πειραματική.

Νι: Εγώ πώς την έκανα;

Τιν: Έφαχναν για πειραματόζωα.

Νι: Πες μου ότι δεν με έστειλες να περάσω όλο αυτό που πέρασα χωρίς να είσαι σίγουρος ότι θα έχει αποτέλεσμα.

Τιν: Ήσουν απελπισμένος! Ήρθες σε μένα κλαψουρίζοντας ότι θα καταστραφείς.

Νι: Κι εσύ σιέφτηρες αυτό;

Τιν: Εσύ δεν μου είπες πριν από λίγο ότι άξιζε τον κόπο;

Ο Νι σηκώνεται από την καρέκλα και πηγαίνει προς τον Τιν.

Νι: Θα σε τσακίσω.

Του επιτίθεται. Η Βικ μπαίνει ανάμεσά τους.

Βικ: Σταματήστε! Τι κάνετε; Σταματήστε!

Νι: Άσε με, άσε με να αποδείξω ότι δεν είμαι Άνθρωπος ΙΙ.

Ελ: Πάτε καλά; Τιν είσαι μεγάλος αλήτης. Νι. κόφτο τώρα. Τώρα!

Ο Νι υποχωρεί.

Τιν: Ορίστε.

Νι: Τι ορίστε;

Τιν: Δεν μπόρεσε. Ένας άνθρωπος θα μπορούσε.

Ελ: Γι αυτό το έκανες;

Τιν: Και γι αυτό.

Ελ: Σε έχει πιάσει μανία να σώσεις το τομάρι σου. Μήπως έχεις κάτι να κρύψεις;

Εγώ προσωπικά άνετα σε προτείνω για Άνθρωπο ΙΙ. Εσύ Νι τι λες; Θα τον πρότεινες για Άνθρωπο ΙΙ;

Νι *(Στον Τιν)*: Είσαι ένας παλιομαλάκας. Πάντα ήσουν.

Ελ: Εσύ Βικ;

Βικ: Δεν ξέρω τι πάθατε όλοι. Όχι δεν προτείνω κανέναν για Άνθρωπο ΙΙ. Δεν μπορώ να πάρω την ευθύνη χωρίς να ξέρω τι θα του συμβεί.

Ελ: *(δείχνει τον Τιν)* Αυτός όμως μια χαρά μπορεί να πάρει την ευθύνη.

Βικ: Δεν είμαστε όλοι ίδιοι άνθρωποι.

Χ: Δεν είστε όλοι άνθρωποι.

Ελ: Εντάξει το καταλάβαμε αυτό εδώ και ώρα. Θα δώσετε όμως μια απάντηση για το τι κάνετε στους Ανθρώπους II;

Νι: Ήδη έχετε αποφύγει μια φορά την ερώτηση.

Χ: Η διαχείριση των Ανθρώπων II είναι μια απόρρητη πληροφορία.

Βικ: Αν δεν γνωρίζω δεν μπορώ να καταλήξω σε καμία απόφαση.

Νι: Ούτε εγώ. *(Στον Τιν)* Κι ας είσαι κωλόπαιδο.

Ελ: Ούτε εγώ.

Χ: Συνηθισμένη απόκριση στο τεστ, τουλάχιστον σε αυτή τη φάση. Πιστεύετε ότι αν δεν καταλήξετε σε απόφαση, θα αναγκαστούμε να σας αφήσουμε όλους. Δυστυχώς ατυχήσατε. Στην περίπτωση που δεν καταλήξετε θα αντιμετωπιστείτε όλοι ως Άνθρωποι II.

Τιν: Μα είπατε ότι αυτό είναι στατιστικά απίθανο.

Χ: Είπα ότι Άνθρωπος II είναι τουλάχιστον ένας από εσάς. Θεωρητικά λοιπόν μπορεί και να είστε όλοι. Προτείνω να σκεφτείτε καλά αυτό που πάτε να κάνετε.

Βικ: Το σκεφτήκαμε πολύ καλά.

Νι: Αν δεν μας πείτε, δεν αποφασίζουμε.

Ελ: Πείτε μας τι θα του συμβεί.

Τιν: Αλλιώς σταματάμε εδώ.

Παύση. Ο Χ αρχίζει και χειροκροτεί.

Χ: Μια ωραία παρέα αγαπημένων φίλων που θα αποσυρθούν όλοι μαζί. Ισχύς εν τη ενώσει. Ξέρετε, η αλληλεγγύη δεν είναι ειλικρινές συναίσθημα. Οι

άνθρωποι, δεν είναι αλληλέγγυοι από τη φύση τους. Η ανθρώπινη φύση είναι ανταγωνιστική, εξουσιαστική. Η αλληλεγγύη αναπτύσσεται όταν μόνο όταν έχουμε να κερδίσουμε κάτι, όταν επιδιώκουμε ένα αποτέλεσμα. Είναι ένα συμφεροντολογικό αντανακλαστικό, μια ένδειξη μη ανθρώπινης υπόστασης. Δεν πρέπει φυσικά να επιβραβεύεται αλλά να κόβεται από τη ρίζα. Επομένως, είτε είστε είτε δεν είστε Άνθρωποι II, θεωρείστε ως τέτοιοι, από τη στιγμή που στέκεστε αλληλέγγυοι στον μη-άνθρωπο.

Βικ: Γνωρίζομαστε σε όλη μας τη ζωή, είμαστε δεμένοι.

X: Πριν από λίγο παραλίγο κάποιος να σιωτώσει κάποιον άλλο.

Τιν: Αλλά δεν το έκανε. Και αν το έκανε, θα του έδινε πόντους στο τεστ.

X: Ωραία, πολύ ωραία. Τα υπόλοιπα μπορείτε να τα συζητήσετε στο εργαστήριο που θα σας οδηγήσουν, περιμένοντας για την απόσυρσή σας. Εμένα η δουλειά μου σταματάει εδώ. Προτείνω να απολαύσετε το φαγητό σας όσο περιμένετε να σας συλλάβουν. Ίσως να είναι το τελευταίο σας γεύμα.

Η πόρτα ξεκλειδώνει αυτόματα και ο X βγαίνει έξω.

Ακούγεται το σήμα ολοκλήρωσης φάσης.

Φάση 8.

Βικ: Το ακούσατε όλοι; Απόσυρση είπε. Τελευταίο γεύμα. Τι σημαίνει απόσυρση;

Τιν: Φαντάζομαι...το χειρότερο.

Ελ: Και σε ποιο εργαστήριο;

Τιν: Πολύ λανθασμένη κίνηση αυτό που κάναμε.

Νι: Εσένα σώζαμε, μην το ξεχνάς.

Βικ: Εγώ νομίζω ότι τα πάμε μια χαρά.

Ελ: Τι κάνουμε τώρα;

Τιν: Θα φάμε το φαγητό μας.

Ελ: Να το φας μόνος σου.

Ο Τιν κάθεται και τρώει. Η Βικ με την Ελ κάθονται στον καναπέ.

Βικ: Γιατί είσαι τόσο απότομη μαζί του;

Ελ: Ξέρεις γιατί ο Τιν είναι τόσο καλός γιατρός; Ακριβώς για τον ίδιο λόγο για τον οποίο έστειλε τον Νι να κάνει την επέμβαση. Δεν υπολογίζει τον ανθρώπινο πόνο. Δεν τον ενδιαφέρουν τα ανθρώπινα αισθήματα. Τα θεωρεί αδυναμία.

Βικ: Γνωρίζεις ακριβώς γιατί έγινε έτσι. Ήμασταν μπροστά Ελ. Τον είδαμε να καταρρέει. Να περιμένει τη μάνα του κάθε μέρα έξω από το σχολείο να τον πάρει. Να πιστεύει ότι θα ξαναγυρίσει. Και μετά να το ξεπερνά.

Ελ: Εντάξει, γνωρίζουμε την πηγή της αναισθησίας του. Όμως μεγάλωσε και δεν μπορούμε να του συγχωρούμε πια τα πάντα.

Βικ: Είναι ακόμα ερωτευμένος μαζί σου.

Ελ: Αηδίες. Ούτε που με ρώτησε τι έγινε και χωρίσαμε.

Βικ: Πες μου τι έγινε.

Ελ: *(γελάει)* Τι έγινε; Τι έγινε; Έπρεπε να το είχε καταλάβει το τι έγινε *(Μιλάει δυνατά για να την ακούσει ο Τιν)*. Εδώ που τα λέμε, όλοι σας έπρεπε να το καταλάβετε. Όλα τα στοιχεία ήταν εκεί. *(Ο Νι έρχεται από το μπαλκόνι.)* Και το κατάλαβε μόνο η κυρία Σοφία.

Τιν: Δεν περιστρέφεται όλος ο κόσμος γύρω σου Έλ. Και δεν είμαστε τόσο έξυπνοι όσο εσύ. Για να καταλάβουμε θα πρέπει να μας εξηγήσεις.

Ελ: Τι σόι γιατρός είσαι; Τι σύντροφος; Κι εσείς τι φίλοι;

Νι: Ελ, ηρέμησε, τι συμβαίνει;

Τιν: Τι να συμβαίνει, έχασε την προσοχή μας.

Βικ: Δεν βλέπεις ότι έχει ταραχτεί;

Τιν: Μια κρίση, αυτό χρειαζόμαστε τώρα. Σε λίγη ώρα λένε θα έρθουν να μας πάρουν. Αν θες να πεις κάτι πες το τώρα. Αλλιώς ας συγκεντρωθούμε στο τι μπορούμε να κάνουμε εδώ πέρα. Είμαστε τέσσερις. Πόσοι λένε να έρθουν;

Ελ: Προς Θεού, μη χάσουμε χρόνο με κρίσεις, δεν είναι πρακτικό.

Νι: Είναι η αλήθεια ότι δεν είναι ώρα τώρα για να κάνετε τους λογαριασμούς σας.

Βικ: Και τι είναι ώρα να κάνουμε δηλαδή;

Τιν (στον Νι): Ποια χαρακτηριστικά έδωσες στην κυρία Σοφία, το μίξεο, που την έκαναν πιο αγαπητή στην Ελ από εμάς;

Νι: Συμπλήρωσα ένα μεγάλο ερωτηματολόγιο. Σχεδίασα το πρόσωπό της έτσι ώστε να έχει κάποια χαρακτηριστικά μου. Μου είπαν ότι, σε αυτές τις περιπτώσεις, η ομοιότητα με συγγενείς βοηθάει να αναπτυχθεί σχέση με τον ασθενή. Μετά μου είπαν να σιεφτώ το χαρακτήρα ενός ατόμου που θα ήθελα στην πραγματικότητα να την φροντίζει. Και εγώ σιέφτηκα κάποια που ήξερα πολύ καλά. (Λείχνει τη Βικ.)

Βικ: Εμένα; Αντέγραψες εμένα;

Νι: Πάντα μου άρεζε ο τρόπος που στάθηκες στη μάνα σου. Ακόμα και όταν δεν καταλάβαινε τίποτα, εσύ ήσουν δίπλα της και της φερόσουν τόσο τρυφερά... Τους περιέγραψα πώς μιλάς, πώς κοιτάς, πώς αντιδράς στους ανθρώπους. Κατά κάποιο τρόπο... σε κόπιαρα.

Βικ: Η κυρία Σοφία είναι μια σύνθεση των χαρακτηριστικών σου με την προσωπικότητά μου;

Νι: Θύμωσες;

Βικ: Γιατί δεν μου το είπες;

Νι: Φοβήθηκα μήπως μου το απαγορεύσεις.

Βικ: Γι αυτό έχει περιορισμένες αντιδράσεις;

Ελ: Τι βλακείες λες τώρα;

Νι: Όχι βέβαια.

Τιν: Το πρόσωπό σου με τη συμπεριφορά της Βικ. Θα μπορούσε να είναι το παιδί σας!

Νι: Πολύ αστείο.

Τιν *(γελώντας στην Ελ)*: Δεν εμπιστεύτηκες εμάς και εμπιστεύτηκες τις αντιγραφές τους. Εξαιρετική κρίση, όπως πάντα!

Ελ: Δικά σου χαρακτηριστικά πάντως δεν είχε.

Ο Τιν πιάνει την Ελ από τους ώμους. Η Βικ απομακρύνεται.

Τιν: Γιατί τα λες αυτά; Πότε θα τελειώσει αυτό το παραμύθι;

Νι: Άφησέ την.

Τιν: Θες να με τρελάνεις; Πες μου τι έγινε!

Ελ: Ρώτα το μίξερ.

(Γιάυση.)

Η Βικ παίρνει ένα κουτί και το δίνει στην Ελ.

Βικ: Άνοιξε τα δώρα μας Ελ.

Ελ: Τι πράγμα;

Βικ: Δεν άνοιξες τα δώρα μας ακόμα.

Ελ: Δεν είναι η ώρα.

Βικ: Θέλω να ανοίξεις το δικό μου. Μπορείς;

Η Ελ το ανοίγει. Βρίσκει μέσα μια κουδουνίστρα για μωρό.

Ελ: Τι είναι αυτό;

Βικ: Μια κουδουνίστρα.

Τιν: Γιατί της πήρες κουδουνίστρα;

Βικ: Εσύ γιατί λες;

Τιν: (σε Ελ) Είναι δυνατόν;

Η Ελ κλαίει.

Ελ (σε Βικ): Πού το κατάλαβες;

Βικ: Κάποτε, η μάνα μου, μέσα στο παραλήρημά της, μου είχε πει ότι συμπεριφέρομαι ακριβώς όπως με παράγγειλε. Όχι όπως ονειρευόταν, ούτε όπως με ήθελε. Είπε τη λέξη παράγγειλε. Παραξενεύτηκα και το απέδωσα στο Altsheimers'. Τώρα όμως... Λέτε να εννοούσε κάτι άλλο;

Νι: Μη λες βλακείες Βικ.

Βικ: Έχω την ικανότητα να γνωρίζω τις ανάγκες των άλλων πριν καλά-καλά τις καταλάβουν και οι ίδιοι. Λέτε στην αρχή της αρρώστιας της η μαμά μου να σχεδίασε μια κόρη για να τη φροντίσει;

Νι: Δεν υπάρχει περίπτωση.

Βικ: Εσύ ο ίδιος με ξανασχεδίασες για να φροντίσω το δικό σου πατέρα.

Ελ: Βικ, τι λες;

Βικ: Δεν νιώθω καλά... Θέλω να φύγω από δω, πώς ανοίγει η πόρτα;

Τιν: Έχεις τόσα ενδιαφέροντα, πώς μπορείς να πιστεύεις ότι...

Βικ (σε Τιν): Πες μου ειλικρινά, αν ένας ασθενής χωρίς παιδιά σου έρθει με Altsheimer's, δεν θα τον συμβουλέψεις να σχεδιάσει μία κόρη για να τον φροντίσει;

Τιν: Όχι.

Βικ: Ποτέ δεν μπορούσες να μου πεις ψέματα.

Ελ: Σταμάτα.

Βικ: Την αγαπούσα τη μητέρα μου. Είναι δυνατόν να αγαπάνε τα ανθρωποειδή;

(Πηγαίνει προς την πόρτα)

Νι: Είναι το πρώτο που τα προγραμματίζουμε να κάνουν.

Τιν: Βικ! Σταμάτα αμέσως! Θα πάθεις ηλεκτροπληξία.

Νι: Η αλήθεια είναι ότι είσαι η πιο πιθανή περίπτωση...

Τιν: Φυσικά και δεν είσαι. Κανείς μας δεν είναι.

Βικ: Αν η μητέρα μου με παράγγειλε, γιατί δεν μου έδινε τουλάχιστον κι άλλες μνήμες; Ένα μεγάλο ταξίδι, μια περιπέτεια... Κάτι που να με κάνει να νιώθω ότι είχα μια ζωή.

Ελ: Έχεις φίλους, έχεις ενδιαφέροντα, είσαι το πιο γοητευτικό άτομο που ξέρω!

Νι: Δεν ενδείκνυται τέτοιες μνήμες, μπορεί να μειώσουν την απόδοση.

Βικ: Μετά το θάνατό της, νιώθω ότι έχω φτάσει στο τέλος της αποστολής μου.

Δεν βρίσκω κανένα νόημα στο να υπάρχω. Χρειάζομαι μάλλον αναβάθμιση. Ή ανακίνηση.

(Πηγαίνει ξανά προς την πόρτα)

Ελ: Σταμάτα Βικ!

Βικ: Με ακούτε εσείς εκεί έξω; Θα βγω, θέλετε δεν θέλετε! Εγώ είμαι ο Άνθρωπος II. Εμένα ψάχνετε. Θα βγω για να με ανακινώσετε!

Η Βικ πιάνει και με τα δυο χέρια της την πόρτα. Τραντάζεται από το ρεύμα αλλά δεν την αφήνει. Στο τέλος πέφτει κάτω αναίσθητη. Ακούγεται ο θόρυβος της ολοκλήρωσης φάσης.

Φάση 9

Τρέχουν όλοι από πάνω της. Ο Τιν την εξετάζει.

Ελ: Κάνε κάτι, σε παρακαλώ, κάνε την να συνέλθει!

Νι: Βικ, με συγχωρείς. Βικ;

Η Βικ δεν αποκρίνεται.

Τιν: Νομίζω ότι είναι πολύ αργά.

Νι: Βικ! *(την ταρακουνάει)* Βικ!

Ελ: *(στον Νι)*: Εσύ φταις, γιατί τα έλεγες όλα αυτά; Ξέρεις πόσο ευαίσθητη είναι.

Τιν: Γιατί ήταν το εύκολο θύμα.

Νι: Δεν ξέρω... δεν τα εννοούσα! Δεν πίστευα ότι θα τα πάρει σοβαρά.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Χ.

Χ: Μάλιστα. Είναι πολύ κρίμα αυτό που συνέβη.

Ελ: *(ειρωνικά)* Είμαι σίγουρη ότι στεναχωρηθήκατε πολύ.

Χ: Δεν θα ήθελα να συμβεί με αυτό τον τρόπο.

Νι: Τότε δεν θα είχατε τόσο υψηλή τάση στην πόρτα.

Χ: Πάραυτα.

Ο Χ παίρνει την Βικ και τη μεταφέρει προς τα έξω.

Τιν: Πού την πάτε;

Χ: Θα της παρασχεθούν πρώτες βοήθειες.

Τιν: Είναι μάταιο.

Χ: Ίσως, πάντως αυτή είναι η διαδικασία.

Βγαίνει έξω με την Βικ.

Ελ: Δεν μπορεί... αποκλείεται.

Νι: *(Στον Τιν)* Είσαι σίγουρος ότι...

Τιν: Απολύτως.

Ο Χ ξαναμπάνει και η Ελ του επιτίθεται και τον χτυπάει. Δεν την χτυπάει το ηλεκτρικό ρεύμα.

Ελ: Τι έγινε, πού είναι το ηλεκτρικό πλέγμα;

Χ: Σας αφήνω να ξεσπάσετε για δικό σας καλό.

Ελ: Αφήστε μας ελεύθερους! Θέλετε να πεθάνουμε όλοι;

Χ: Όχι.

Τιν: Δεν καταλαβαίνω. Στο κάτω-κάτω πήρατε αυτό που θέλατε. Ας παραδεχτούμε ότι η Βικ ήταν ο Άνθρωπος ΙΙ ανάμεσά μας. Το ομολόγησε η ίδια. Επομένως...

Χ: Επομένως έχουμε ένα λανθασμένο συμπέρασμα.

Νι: Γιατί λανθασμένο;

Χ: Συμπεριφορικά κριτήρια. Η φίλη σας έπιασε ηθελημένα την πόρτα, γνωρίζοντας ότι αυτό θα της προκαλούσε μεγάλο κίνδυνο για τη ζωή της. Και οι Άνθρωποι ΙΙ δεν μπορούν να βλάψουν κανέναν. Ούτε καν τον εαυτό τους.

Ελ: Κι εσείς τους κυνηγάτε με τόση επιμονή!

X: Αυτό που μπορούμε να πούμε με σιγουριά είναι ότι η φίλη σας ήταν άνθρωπος. Ένας άνθρωπος που θυσιάστηκε για να σας δώσει μια δεύτερη ευκαιρία.

Ελ: Ευκαιρία...

X: Και αυτό οφείλουμε όλοι να το σεβαστούμε. Με τον αποκλεισμό της, έχετε μείνει πλέον τρεις υποψήφιοι. Πλέον η απόφασή σας είναι πιο εύκολη. Ο χρόνος που σας αντιστοιχεί είναι μισή ώρα.

Ο Χ παίρνει πάει να φύγει από το δωμάτιο. Η Ελ τρέχει και παίρνει από τη θήκη του το περίστροφό του.

X: Τι κάνετε;

Ελ: Θέλετε τον Άνθρωπο II σε μισή ώρα; Αφήστε μας μόνους.

X: Δεν επιτρέπεται να...

Ελ: Αν θέλετε πραγματικά να τελειώσει το τεστ, είναι ο μόνος τρόπος.

X: Όχι, αυτό δεν προβλέπεται, είναι επικίνδυνο.

Ελ: Είναι επικίνδυνο μόνο για τους Άνθρώπους II. Αυτοί δεν θα μπορέσουν να τραβήξουν τη σκανδάλη αφού δεν μπορούν να βλάψουν κανέναν. Αυτό δεν μας είπατε; Ισχύει ή δεν ισχύει;

X: Σας το είπα.

Ελ: Άρα αν τραβήξω τη σκανδάλη θα αποδείξω ότι είμαι άνθρωπος. Και θα πρέπει να με αφήσετε να φύγω.

X: Μπορεί να τραυματίσετε κάποιον άλλο.

Ελ: Έχω 50% πιθανότητες να κάνω λάθος. Και δεν πιστεύω ότι θα κάνω.

Τιν: Ελ, μην κάνεις βλακείες. Ξέρεις πολύ καλά ότι...

Ελ: *(Τον σημαδεύει)* Σταμάτα να μου λες τι ξέρω και τι δεν ξέρω.

Χ: Δεν μπορείτε να αποφασίσετε μόνη σας.

Ελ: Δεν με ενδιαφέρει η απόφαση. Με ενδιαφέρει να αποδείξω ότι δεν είμαι εγώ.

Νι: Σε ποιον;

Χ: Ενδιαφέρουσα προσέγγιση.

Ελ: Επομένως φύγετε και αφήστε μας μόνους.

Χ: Λυπάμαι αλλά αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Θα μείνω εδώ για την περίπτωση που χρειαστεί να επέμβω.

Ακούγεται η αλλαγή Φάσης, λίγο διαφορετικό σήμα αυτή τη φορά.

Φάση 10

Η Ελ στρέφει το όπλο προς τον Νι.

Ελ: Γιατί τα είπες αυτά στη Βικ; Ήξερες πώς θα αντιδράσει.

Νι: Σου ορνίζομαι ότι...

Ελ: Δεν σου έκατσε με τον Τιν και βρήκες το εύκολο θύμα.

Τιν: Η Βικ είχε ιστορικό απόπειρας...δεν φταίει ο Νι.

Ελ: Τι έγινε; Από εκεί που ήσασταν έτοιμοι να σκοτωθείτε τώρα ξαφνικά υπερασπίζεστε ο ένας τον άλλο;

Τιν: Είναι απλά ένα γεγονός.

Ελ: (στον Νι) Ήξερες για την απόπειρα, ήξερες πόσο ευαίσθητη ήταν και δεν δίστασες να της βάλεις την υποψία ότι δεν είναι άνθρωπος. Και όλη αυτή η ιστορία με την κυρία Σοφία και την ομοιότητά της με τη Βικ. Πολύ καλή, αλλά κάπως βολική. Μήπως τη σκέφτηκες τώρα για να μπορέσουμε να φτάσουμε σε μια εύκολη απόφαση, μια οποιαδήποτε απόφαση μας και γλιτώσεις το τομάρι σου;

Τιν: Είσαι ταραγμένη, άσε κάτω το όπλο.

Ελ: Ποτέ σας δεν την εκτιμήσατε. Από τότε που φύγαμε από το χωριό, την αντιμετωπίζατε σαν να ξέμεινε πίσω.

Τιν: Γιατί εσύ τι έκανες; Κάθε καλοκαίρι μας περίμενε γεμάτη λαχτάρα. Κι εσύ το έπαιζες κοσμογυρισμένη, επιτυχημένη, ερωτευμένη, όλα αυτά που δεν ήταν.

Ελ: Είχαμε πολύ καλή σχέση.

Τιν: Σου έφερε μια κουδουνίστρα Ελ! Για να σου αποδείξει ότι ήξερε πως ήσουν έγκυος! Για να σου δείξει πόσο πληγώθηκε που δεν της το είπες! Όσο πληγώθηκα κι εγώ!

Ελ: Σταμάτα! *(γυρνάει το όπλο προς αυτόν)*. Αυτό θέλεις; Να συζητήσουμε αυτό το θέμα τώρα;

Τιν: Ναι, θέλω να το συζητήσουμε. Μου χρωστάς απαντήσεις. Ήταν το παιδί μας. Και δεν ήξερα καν ότι υπήρξε.

Η Ελ δεν μιλάει και ο Τιν την πλησιάζει απειλητικά.

Ελ: Εγώ κρατάω το πιστόλι.

Τιν: Είχα το δικαίωμα, ήμασταν μαζί! Είχα το δικαίωμα να ξέρω γιατί με χώρισες!

Ελ: Σταμάτα!

Τιν: Έφυγες από τη ζωή μου και δεν μου είπες ποτέ την αλήθεια. Όπως έφυγε και εκείνη όταν ήμουν μικρός. Και τώρα μου λες ότι παραλίγο να αποκτήσουμε παιδί;

Ελ: Δεν ήθελα να...

Τιν: Τι δεν ήθελες;

Ελ: Να περάσεις ότι και εγώ.

Τιν: Γιατί να μην το περάσω; Γιατί να μη νιώσω Πόσων εβδομάδων ήσουν;

Ελ: Πρώτη φορά σε βλέπω έτσι...

Τιν: Σε όλη μου τη ζωή προσπαθώ να φανταστώ απαντήσεις σε υποθετικές ερωτήσεις. Όμως αυτή την οποία θέλω να ρωτήσω είναι πάντα απύσχα. Λέγε!

Πόσων εβδομάδων;

Ελ: Ήταν αρχή...

Τιν: Μου στέρησες το χρόνο μαζί του!

Ελ: Εγώ δεν...

Τιν: *(Εκτός εαυτού)* Ήθελα να είμαι εκεί για αυτό! Θα μπορούσα να είχα κάνει κάτι, ίσως, κάπως να είχε πάει διαφορετικά, γιατί είμαι, αυτό είναι η ιατρική, σύμπτωμα, διάγνωση, θεραπεία, γι αυτό τη σπούδασα, γιατί είναι απλή, γραμμική, εύκολη...

Με υποχρέωσες να το εγκαταλείψω χωρίς καν να το ξέρω, το μόνο που δεν ήθελα ποτέ να κάνω σε κανέναν, το μόνο που δεν μπορώ να αντέξω... *(Ο Τιν καταρρέει)*

Ελ: *(Τον αγκαλιάζει και κλαίει μαζί.)* Έχεις δίκιο. Φοβήθηκα. Συγνώμη, φοβήθηκα. Δεν είναι η πρώτη εγκυμοσύνη που χάνω. Με συγχωρείς...

Πάυση. Σιγά σιγά ηρεμούνε.

Τιν: Σταμάτα Ελ. Όλα διορθώνονται.

Ελ: Δεν διορθώνονται, μας το είπε πριν. Οι Άνθρωποι II δεν μπορούν να διεκπεραιώσουν εγκυμοσύνες. *(Δίνει στον Τιν το πιστόλι.)* Πάρ'το. Εμένα ψάχνετε. Τόση ώρα προσπαθώ να πατήσω τη σκανδάλη αλλά είναι μου είναι αδύνατον.

Ο Τιν την αγκαλιάζει.

Τιν: Κοίταξέ με. Μ' αγαπάς;

Ελ: Δεν έχει σημασία.

Τιν: Είναι πολύ σημαντικό.

Ελ: Πάντα σ'αγαπούσα, δεν σταμάτησα ποτέ. Όμως πάντα υπήρχε κάτι που με απομάκρυνε. Είναι η πρώτη φορά που νιώθω τόσο κοντά σου.

Τιν: Αυτό μου αρκεί για να αλλάξουν τα πάντα.

Νι: Τι εννοείς;

Τιν: *(Στην Ελ)* Θα φύγουμε από εδώ, θα κάνουμε άλλη προσπάθεια. Μαζί.

Έτσι.

(Ο Τιν στρέφει το πιστόλι προς τον Νι.)

Νι: Τι πας να κάνεις;

Τιν: *(Στον Χ)* Είμαστε έτοιμοι να αποφασίσουμε.

Χ: Είστε σίγουροι;

Νι: Ελ; Ακούς; Τι λέει;

Τιν: *(Στην Ελ)* Είναι η ευκαιρία μας. Κάποιοι πρέπει να ξεφύγουν.

Χ: *(Στην Ελ)* Να υποθέσω ότι κι εσείς κρίνετε ότι ο Άνθρωπος Π είναι ο κύριος. *(Δείχνει το Νικ.)*

Ελ: Δεν ξέρω.

Νι: Ελ, τι λες, τι κάνεις; Μην τον ακούς.

Τιν: Έχουμε άλλη μια ευκαιρία, μας την προσέφερε η Βικ. Μια ευκαιρία για να ζήσουμε και μία ευκαιρία για να ξαναβρεθούμε.

Νι: Δεν μπορεί να με καταδικάσεις, Ελ.

Τιν: Αλλιώς θα έχει πεθάνει άδικα.

Νι: Προσπαθεί να σε χειραγωγήσει για να σωθεί ο ίδιος, δεν το καταλαβαίνεις;

Τιν: Λέει αυτός που ώθησε την Βικ στο θάνατο!

Η Ελ σηκώνεται, πηγαίνει προς τον Νι, τον πιάνει το πρόσωπο.

Ελ: Είναι μια απόφαση, αυτό μετράει, έτσι δεν είπες;

Νι: Πριν από λίγο δεν φώναζες ότι εσύ είσαι ο Άνθρωπος ΙΙ; Τι έγινε τώρα;

Ελ: Δεν έχει σημασία τι είμαι. Σημασία έχει η απόφαση.

Νι: *(Στον Τιν)* Θα την αφήσεις ενώ ξέρεις...

Τιν: Δεν το εννοούσε αυτό που είπε.

Νι: *(Στον Τιν)* Εσύ δεν έλεγες ότι πρέπει να ελεγχθεί ο αριθμός; *(Στον Χ)* Εσείς;

Θα αφήσετε να συμβεί αυτό το πράγμα ενώ μόλις ομολόγησε...

Χ: Είναι το τεστ.

Νι: *(Στον Τιν)* Και δεν θα σε πειράζει που θα ζεις με έναν Άνθρωπο ΙΙ;

Τιν: Εσύ έχεις πιο πολλά τεχνητά μέρη από αυτήν.

Χ: *(Στην Ελ)* Περιμένω την απόφασή σας.

Ελ: *(Δείχνει τον Νι)* Ορίστε ο Άνθρωπος ΙΙ. Αυτόν ψάχνετε.

Ακούγεται το σήμα ολοκλήρωσης Φάσης.

Φάση 11

X: *(Στον Νι)* Κι εσείς;

Νι: Εγώ τι;

X: Εσείς ποιον προτείνετε;

Νι: Τι σημασία έχει.

X: Μεγάλη. Η απόφαση πρέπει να είναι ομόφωνη.

Τιν: Ορίστε;

Ελ: Αυτό δεν μας το είπατε.

X: Είναι η διαδικασία.

(Γιάση. Ο Νι αρχίζει να γελάει.)

Νι: Είπα κι εγώ... πόσο εξελιγμένο μπορεί να ήταν ένα τεστ που δεν υπολογίζει την πιθανότητα να πουλήσει κάποιος έρωτα στον άλλο! *(Στους Τιν και Ελ)*

Αντιλαμβάνεστε φυσικά πως δεν πρόκειται να σας κάνω ποτέ τη χάρη.

Λυπάμαι αλλά θέλω να ζήσω. Το δικαιούμαι νομίζω... και εδώ που τα λέμε

είναι το μόνο που με ενδιαφέρει, ό,τι και αν χάσω στην πορεία. Όλα τα άλλα

είναι λεπτομέρειες που θα διαχειριστώ, όπως διαχειρίστηκα και την ασθένεια.

Με μια επίπονη διαδικασία, ένα χειρουργείο ατελείωτων ωρών, χωρίς

αναισθησία. Κανείς από εσάς δεν θα το άντεχε, θα είχατε πεθάνει από τον ίδιο

τον πόνο.

(Ο Τιν σηκώνει το πιστόλι)

Ελ: Τι κάνεις;

Τιν: Συνεχίζω από εκεί που σταμάτησες. Ή αυτός ή εγώ. Αν τον πυροβολήσω, είμαι άνθρωπος. Αν δεν μπορέσω, του το δίνω και συνεχίζει.

Νι: Έχεις την πρώτη ευκαιρία Τιν, αλλά δεν θα καταφέρεις να με πυροβολήσεις. Δεν ξέρεις να επιβιώνεις. Μόνο εγώ ξέρω.

Ο Τιν τον σημαδεύει καλύτερα.

Ελ: Όχι, σταματήστε.

Νι: Άφησέ τον. Δεν γίνεται αλλιώς.

Τιν *(Σηκώνει το όπλο προς τον Νι)*: Λυπάμαι που δεν σε προειδοποίησα για το πόσο οδυνηρή ήταν η επέμβαση.

Νι: Σε ευχαριστώ που μου την πρότεινες.

Τιν: Τόσα χρόνια φίλοι και τα τελευταία χρόνια μόνο ανταγωνισμός. Ποτέ δεν σου είπα πόσο...

Νι: Ξέρω.

Τιν: Περιμένεις κάθε μέρα μαζί μου μετά το σχολείο μέχρι να βεβαιωθώ ότι δεν θα έρθει η μάνα μου. Και μετά γυρνούσαμε μαζί σπίτι.

Νι: Κάποιος έπρεπε να το κάνει αλλιώς θα έμενες εκεί.

Τιν: Σε ευχαριστώ.

Νι: Θα με ευχαριστήσεις αν είσαι γρήγορος. Τράβα τώρα!

Ο Τιν προσπαθεί να τραβήξει τη σκανδάλη αλλά δεν μπορεί.

Τιν: Δεν ξέρω, δεν μπορώ. Δεν μπορώ να τραβήξω. Είναι σαν να μην έχει δύναμη το δάχτυλό μου. Σαν να μούδιασε, σαν να είναι νεκρό.

Ελ: Όχι, όχι!

Νι: Δυστυχώς ατυχήσατε.

Τιν: Σαν να μην μπορεί ο εγκέφαλος να δώσει την εντολή...

Ελ: Όχι, αποκλείεται να είσαι...

Τιν: Συγγνώμη Ελ.

Ελ: Δεν ξέρουμε ακόμα.

Τιν: Εγώ είμαι ο Άνθρωπος ΙΙ. *(Γυρνάει προς την Ελ)* Είδες; Εγώ έφταιγα τελικά. *(Δίνει το πιστόλι στον Νι.)* Ήρθε η σειρά σου.

Νι: Αναμενόμενο.

Ελ: Όχι! Περιμένετε! *(Στον Χ)* Πείτε μας, σε ποια φάση βρισκόμαστε;

Χ: Στην τελευταία.

Ελ: Αν μπορέσει και πυροβολήσει τελειώσαμε;

Χ: Ναι.

Τιν: Τι θα συμβεί στον Άνθρωπο ΙΙ; Είπατε ότι θα αποσυρθεί. Τι σημαίνει αυτό;

Χ: Δεν μπορώ να σας πω.

Ελ: Έχετε περάσει όλο το βράδυ μαζί μας, ακούσατε τις ιστορίες μας, μας βάλατε να επιλέξουμε μεταξύ μας... Νομίζω μπορείτε λίγο να μας βοηθήσετε.

Δώστε μας μια μικρή ιδέα: τι θα ήταν καλύτερο για τον Άνθρωπο ΙΙ. Να αποσυρθεί ή να πεθάνει εδώ και τώρα από μια σφαίρα;

Χ: Μου είναι αδύνατο να σας αποκαλύψω.

Ελ: Αν θέλετε πραγματικά να ελέγξετε τον πληθυσμό τους, δεν θα σας πείραζε να σιοτωθεί και τώρα έτσι δεν είναι; Και ίσως αυτό να το προτιμούσαμε κι

εμείς από το να μας μεταφέρετε σε ένα εργαστήριο και να μας διαμελίσετε για να δείτε πώς λειτουργούμε. Δώστε μας ένα στοιχείο, μικρό, από συμπόνια. Μια διέξοδο.

X: (Στον Νι) Αν αγαπάτε το φίλο σας, να σημαδέψετε στην καρδιά.

Ελ: Τελικά μας έχετε συμπαθήσει λίγο.

Τιν: Νι, άκουσες;

Ο Νι κρατάει το πιστόλι και σημαδεύει τον Τιν.

Νι: Θέλεις αλήθεια να σε σκοτώσω;

Τιν: Μην τους αφήσεις να με πάρουν πειραματόζωο.

Η Ελ τρέχει και φιλάει τον Τιν.

Ελ: Είσαι ο άνθρωπός μου.

Νι: Ελ, φύγε από μπροστά.

Τιν: Κι εσύ ο δικός μου. (Στον Νι) Να την προσέχεις.

Νι: Ελ, φύγε.

Ελ: Όχι.

Τιν: Πρέπει να φύγεις.

Η Ελ γαντζώνεται πάνω του. Ο Τιν τη σπρώχνει. Ο Νι προσπαθεί να πυροβολήσει.

Γυρνάει το πιστόλι μια στην Ελ, μια στον Τιν. Το χέρι του αρχίζει και τρέμει. Τρέμει όλο και περισσότερο. Μετά σταματάει να τρέμει, το στρέφει στον X και πυροβολεί. Ο X πέφτει κάτω χτυπημένος.

Τιν: Τι έγινε;

Νι: Από τότε που έβαλα αυτά τα νεύρα νιώθω υπεράνθρωπος. Είναι άραγε αυτή η νέα αναβάθμιση των Ανθρώπων ΙΙ;

Ο Χ είναι στο πάτωμα και αιμορραγεί.

Σας είπα ένα μικρό ψέμα. Τα νεύρα που έβαλα δεν ήταν τεχνητά, αλλά ανθρώπινα. Σκεφτήκαμε, αφού οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τεχνητά μέλη, γιατί εμείς να μη χρησιμοποιούμε ανθρώπινους ιστούς; Και μαντέψτε τι διαπιστώσαμε στα εργαστήριά μας: ότι η χρήση ανθρώπινων νεύρων δημιουργεί ένα είδος παράκαμψης στο βασικό περιορισμό των Ανθρώπων ΙΙ. Τα ανθρώπινα νεύρα είναι σαν να έχουν μια μικρή, δική τους βούληση. Μας επιτρέπουν να βλάψουμε. Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο για να σκοτώσεις παρά ένα ανθρώπινο χέρι. Το περιφημο τεστ σας λοιπόν, απαρχαιώθηκε.

Η πόρτα ξεκλειδώνει και μπαίνει η Βικ.

Βικ: Είμαστε εντάξει. Έχω εξαφανίσει όλα τα ίχνη τους. Είναι σαν να μην ήρθαν ποτέ εδώ.

Η Ελ αγκαλιάζει τη Βικ. Ο Τιν και ο Νικ έρχονται και αυτοί και αγκαλιάζονται.

Ελ: Πάντα φοβούμουν τα τεστ.

Τιν: Και πάντα αρίστευες. Μπορούμε τώρα να φάμε;

Συγκεντρώνονται γύρω από το τραπέζι και ξεκινούν το φαγητό.

Τιν: Αυτά τα γενέθλια θα τα θυμόμαστε για πάντα.

Βικ: Τι περιπέτεια! Η καλύτερη μνήμη που είχα μέχρι τώρα!

Ελ: Είναι υπέροχο το confi πάπιας.

Νι: Στη υγεία σου Ελ! Μπορείς πλέον να σταματήσεις να μεγαλώνεις.

Ο Τιν τη φιλάει.

Βικ: Και του χρόνου με έναν Άνθρωπο III (*Άνθρωπο τρία*)

Τρώνε. Γελάνε.

Νι: Να βρισκόμαστε πιο συχνά. Γίνεται; Μου έχετε λείψει.

Βικ: Ξέρετε τι θα ήθελα; Όλες αυτές οι μνήμες από την κοινή μας ζωή, να ήταν λίγο πιο αληθινές.

Νι: Τι εννοείς;

Βικ: Δεν ξέρω, έχω την εντύπωση ότι οι άνθρωποι νιώθουν καλύτερα τις αναμνήσεις τους. Εγώ, είναι στιγμές που νομίζω ότι σβήνονται... Σαν να τις χάνω.

Νι: Θα ξεπεραστεί με την αναβάθμιση, όπως ξεπεράστηκαν τόσες άλλες διαφορές.

Τιν: Και τις γεύσεις... τις καταλαβαίνουν άραγε στην ίδια ένταση;

Ελ: Ή την αγάπη. Νιώθουν έτσι την αγάπη ή διαφορετικά; Πάντα θα αναρωτιέμαι.

Τιν (*Στον Νι*): Είναι λίγο περίεργο αυτό με το Πάρκινσον. Αφού είσαι σχεδιασμένος, πώς κληρονόμησες την ασθένεια του πατέρα σου;

Νι: Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Ίσως οι ατέλειες να είναι δείγμα της εξέλιξης μας.

Τιν: Όλα αυτά θα μπορούσαν να είναι το αντικείμενο του επόμενου τεστ.

Νι: Ενδιαφέρουσα ιδέα.

Βικ: Κάποιοι θα βρεθούν να το απαρχαιώσουν κι αυτό.

Γελάνε. Ο Νι σηκώνει το ποτήρι.

Νι: Στις μνήμες, φορτωμένες ή όχι, που γίνονται αληθινές.

Τσουγκρίζουν όλοι τα ποτήρια τους. Σκοτάδι.